

STAR WARS.

JEDI APPRENTICE

The Rising Force

Dave Wolverton

SCHOLASTIC

Дейв Уолвъртън

Силата

Глава 1

Острието на светлинния меч изсъска във въздуха. Оби-Уан не можеше да види червеното му сияние през превръзката, която притискаше очите му. Той използва Силата, за да разбере кога точно да се наведе.

Обгарящата топлина на светлинния меч на противника премина над главата му и почти го опърли. Във въздуха се носеше мирис като след светкавица.

– Добре! – извика Йода, който стоеше отстрани. – Отпусни се. Позволи на усещанията си да те водят.

Окуражителните думи дадоха смелост на Оби-Уан. Той беше твърде висок и силен за дванайсетте си години и много хора предполагаха, че ще има преимущество в двубоите.

Но мускулната сила и ръстът не означаваха нищо там, където се изискваше ловкост и бързина. Нито пък можеха да имат въздействие върху Силата, която той още не бе овладял напълно.

Оби-Уан внимателно се ослушваше за звука от светлинния меч на противника си, за дишането му, за скърцането на обувките по пода. Тези звуци отекваха ясно в малката, но с висок таван, камера.

По пода бяха разхвърляни камъни – още една трудност на упражнението. Той трябваше да използва Силата, за да усети и тях. Върху такава неравна повърхност беше лесно да загубиш равновесие!

Застанал зад Оби-Уан, Йода го предупреди.

– Не сваляй гарда!

Момчето покорно вдигна оръжието си и се претърколи надясно, а острието на съперника му се удари в пода. Той направи малък скок назад, прескачайки струпаните камъни. Оби-Уан чу напева на светлинния меч на противника си, когато той направи прибързан удар, предизвикан от раздразнение и умора. Чудесно!

Пот се стичаше под превръзката и очите му се овлажняха. Оби-Уан парира дразненето. Той си представи, че е истински рицар джедай, повел битка с космически пират... тогорянец със зъби, дълги колкото пръстите на Оби-Уан. В съзнанието си Оби-Уан видя въоръженото същество да се вира в него с очи, които бяха чисто и просто зелени резки. Ноктите му без усилие можеха да разкъсат всяко човешко същество.

Този образ го изпълни с енергия, помогна му да загърби страховете си. Само след миг всяка частица от тялото му бе готова да приеме

Силата. Тя преминаваше през него, давайки му ловкостта и бързината, от които се нуждаеше.

Оби-Уан завъртя меча, за да блокира следващия удар. Светлинният меч на нападателя изсвистя и се спусна надолу. Оби-Уан скочи високо, прелитайки над главата на противника си, и удари със светлинния си меч надолу – там където трябваше да се намира сърцето на тогорянеца.

– А-а-а! – изстена от изненада и ярост другият ученик, когато острието на Оби-Уан докосна врата му.

Ако Оби-Уан държеше истински светлинен меч на рицар джедай, това щеше да е смъртоносен удар. Но учениците в Храма на джедаите използваша тренировъчни оръжия, нагласени на ниска степен. Допирът на острието причиняваше само жегващо докосване, което лесно заздравяваше.

– Това си беше чист късмет! – извика раненият ученик.

До този момент Оби-Уан нямаше представа с кого се дуелира. Той беше въведен в стаята със завързани очи. Едва сега той разпозна гласа на Брук Чун. Подобно на Оби-Уан, Брук беше от най-големите ученици в Храма на джедаите и таеше надежда, че ще стане рицар джедай.

– Брук – спокойно се обърна към него Йода, – не сваляй превръзката. Джедаят няма нужда от очи, за да вижда.

Но Оби-Уан чу как превръзката на другото момче пада на пода. Гласът на Брук се давеше в бяс.

– Нескопосан олигофрен!

– Сега ще се успокоиш! – нареди Йода на Брук с остър тон, който рядко използваше.

Всеки ученик в Храма на джедаите си имаше слабости. Оби-Уан познаваше своите твърде добре. Ден след ден му се налагаше да се бори, за да контролира яростта и страха си. Храмът беше изпитание не само за уменията, но и за характера.

Брук потисна своя искрящ гняв, който лесно можеше да се възпламени в пареща ярост. Обикновено успяваше да го съдържа добре и рядко някой го беше забелязал.

Брук също таеше недоволство. Преди година Оби-Уан се бе спянал в един от коридорите на храма и беше подкосил Брук, който падна на пода. Беше случайно, виновни бяха краката и ходилата му, които растяха прекалено бързо, но Брук не се съмняваше, че Оби-Уан го е направил нарочно. Достойнството на Брук беше много важно за него. Смехът на другите ученици го беше вбесил. Тогава той нарече Оби-Уан „олигофрен“ – Оли-Уан.

– Ела ми, Оли! – подигра му се Брук. – Я да видим дали ще ме уда-риш пак. За последно, преди да те изхвърлят от храма.

– Брук, достатъчно! – каза Йода. – Да се научи и да губи, и да пече-ли, е дължен джедаят. Сега върви в стаята си.

Оби-Уан се опита да не обръща внимание на хапливите думи на Брук. След един месец щеше да навърши тринадесет години и трябваше да напусне храма. Подигравки като тези на Брук все по-често долитаха до неговите уши с приближаването на рождения му ден. Ако не станеше падауан в следващите четири седмици, щеше да е твърде голям. Той внимателно се заслушваше в мълвите и бе разбрал, че нито един джедай нямаше да идва в това време, за да си избере падауан. Боеше се, че никога няма да стане рицар джедай. Страхът го разгневяваше. Достатъчно, за да направи тази глупава забележка:

– Не е нужно, за да го отправяте, учителю Йода – каза той. – Не се страхувам да се сражавам с него, без да си превързва очите.

По скулите на Брук пробягна червенина, а леденосините му очи се присвиха. Йода просто кимна, приемайки казаното от Оби-Уан. Но истината беше, че Оби-Уан бе изтощен колкото Брук. Той се надяваше, че Йода ще отпрати и двамата по стаите им, вместо да им позволява да се дуелират пак.

Но не след дълга пауза Йода каза:

– Добре. Продължете. Много още да учите имате. Но да използвате превръзките трябва.

Оби-Уан се обърна и се поклони на Йода, приемайки нареждането. Той знаеше, че Йода разбира колко е изморен. Въпреки, че желаше учителят да му даде малко отдых, той приемаше мъдростта на всички решения на Йода – големи и малки.

Оби-Уан стегна превръзката си. Прогони умората си, повелявайки на своите мускули да се подчиняват. Опита се да забрави, че се бие с Брук и че шансовете да стане рицар джедай са почти никакви. Вместо това той се концентрира върху образа на тогорянския пират, върху козината му на оранжеви ивици, покрита с черна броня.

Оби-Уан усети Силата да тече около него и вътре в него. Усещаше живата Сила в Брук и тъмните вълнички, предизвикани от яростта на Брук. Първото му желание беше да сблъска този гняв със своя собствен. Но трябваше да се опълчи срещу него.

Оби-Уан зае отбранителна позиция, когато Брук скочи насреща му. Той позволи на Силата да го води, както беше направил преди малко. Лесно блокира следващия удар. После скочи високо, за да избегне друг

удар, и се приземи зад една колона. Светлинните мечове се сблъскаха, хвърляха искри и горяха, после се разделиха. Въздухът натежа, пропит с енергията от битката.

Известно време двамата ученици се дуелираха, сякаш изпълняваха грациозен танц. Оби-Уан отскачаше от всяка атака и парираше всеки заплашителен удар. Не направи опит да поразии Брук.

„Нека проумее, че не съм несръчен – с горчивина си помисли Оби-Уан. – Нека проумее, че не съм глупав. Нека го проумее отново и отново.“

Дрехите на Оби-Уан се напоиха с пот. Мускулите му горяха. Той едва смогваше да си поема дъх. Но докато не атакуваше с ярост, Силата оставаше могъща в него. Опита се да не мисли за двубоя. Той насочи цялото си същество към танца и скоро стигна до онази точка, когато всякакви мисли изчезнаха.

Брук се биеше все по-вяло и по-вяло. Скоро на Оби-Уан не се налагаше да отскача от немощните атаки на Брук. Той просто ги парираше, докато накрая Брук се отказа.

– Добре, Оби-Уан – извика Йода. – Напредваш.

Оби-Уан изключи светлинния си меч и го закачи на колана си. С превръзката изтри потта от лицето си. До него Брук се бе превил запъхтян. Не поглеждаше към Оби-Уан.

– Виждаш ли? – продължи Йода. – За да съкрушиш врага, не е нужно да го убиваш. Съкруши гнева, който пламти у него, и той вече не ще бъде твой враг. Гневът е истинският враг.

Оби-Уан разбра думите на Йода. Но изцъкленият поглед на Брук показва на Оби-Уан, че не е съкрушил гнева на противника си. Нито беше спечелил уважението му.

Двете момчета се обърнаха към Йода и тържествено се поклониха. През съзнанието на Оби-Уан премина образът на неговата приятелка Бант. Едно от най-хубавите неща в триумфа над Брук беше, че щеше да й разкаже за победата си.

– Достатъчно за днес – каза Йода. – Утре в храма пристига един рицар джедай, за да избира падауан. Да сте готови за него вие трябва.

Оби-Уан се опита да прикрие изненадата си. Обикновено, когато някой рицар джедай идваше в храма да търси падауан, мълвата изпреварваше пристигането му с дни. Така, ако някой ученик искаше да спечели честта да стане рицар, той или тя можеше да се подготви физически и духовно.

– Кой? – попита Оби-Уан с разтуптяно сърце. – Кой ще идва?

– И преди си го виждал – отговори Йода. – Майстор Куай-Гон Джин.

Надеждите на Оби-Уан се окрилиха. Куай-Гон беше могъщ рицар джедай – един от най-добрите. Той беше идвал и по-рано в храма, за да наблюдава учениците. Но всеки път си тръгваше, без да си избере нов падауан.

Оби-Уан беше чувал да се говори, че Куай-Гон е загубил последния си ученик в невъобразима битка и че се е заклел да не взима друг. Посещаваше храма всяка година само защото Съветът на майсторите го беше помолил за това. Отделяше няколко часа, за да погледа учениците, изучаваше ги, сякаш търсеше нещо, което никой друг не може да забележи. После си тръгваше с празни ръце, за да се бори с тъмнината сам.

Изведнъж Оби-Уан усети как надеждите му се изпаряват. Куай-Гон беше отхвърлил толкова много ученици! Защо изобщо си помисли, че ще успее да му се хареса?

– Няма да ме избере – съкрушено каза Оби-Уан. – И преди ме е виждал как се бия, а не се спря на мен. Никой няма да ме вземе.

Йода се взря в Оби-Уан с мъдрите си очи.

– Хм! Винаги в движение бъдещето е. Никой не може да е сигурен, но аз усещам... добра съдба за теб.

Нещо в тона на Йода накара Оби-Уан да се зачуди.

– Той ще ме избере ли? – попита момчето.

– От Куай-Гон това зависи. И от теб – рече Йода. – Като дойдеш утре, води битка за него, със Силата като свой съюзник. Може той да те приеме – Йода постави успокояващо длан върху ръката му. – И в двата случая това няма значение. Ще напуснеш храма скоро. Но да ти кажа съм длъжен – ще ми е мъчно да загубя такъв способен ученик.

Изненадан и поласкан, Оби-Уан погледна Йода. Очите на учителя грееха, докато примигваха срещу Оби-Уан. Похвалата от Йода беше толкова рядко събитие, колкото и изразяването на съжаление. Затова мнението му се ценеше толкова високо. В този момент Оби-Уан почувства, че дори да не стане рицар, поне е спечелил уважението на Йода. А това беше велик дар.

Йода се обърна и напусна тренировъчната зала, а наоколо се разнесе ехото от стъпките на малките му крака. Той излезе през вратата и изчезна в коридора. Осветлението в залата автоматично намаля и стаята се изпълни с мрачни сенки.

Брук избухна в смях зад гърба на Оби-Уан.

– Не се надявай прекалено, Оли. Йода само те успокоява.

Майсторите повече няма да могат да те пробутват на никого. Има много по-добри кандидати от теб.

Оби-Уан се скова от гняв. Почувства се изкушен да отбележи, че Брук не е един от тези по-добри кандидати. Но вместо това той се запъти към изхода.

Едва бе направил и една крачка, когато нещо твърдо се стовари върху тила му. Ударът отекна в стаята. Брук беше го замерил с тренировъчен уред.

Докато Оби-Уан се обръщаше към Брук, момчето включи светлинния си меч. Червената му светлина прорязваше полумрака.

– Готов ли си за още един рунд? – попита Брук.

Оби-Уан хвърли поглед към безлюдния коридор. Йода беше изчезнал. Никой нямаше да го види, ако натупа Брук, както му се полага. Брук често бе жесток, но обикновено не беше толкова невъздържан. Той умишлено предизвикваше Оби-Уан, опитвайки се да го накара да изгуби контрол.

„Но защо?“ – зачуди се Оби-Уан.

Разбира се!

– Отдавна знаеш, че Куай-Гон ще идва, за да избира падауан, нали? – бавно каза Оби-Уан, докато подозрението се превърна в убеждение. Понеже Оби-Уан беше най-големият ученик в храма, майсторите джедаи щяха да подтикнат Куай-Гон да вземе него. А Брук не искаше това да се случва.

Брук се изсмя.

– Погрижих се да не разбереш. Ако беше станало, както го бях планирал, щеше да узнаеш чак след като си е отишъл.

Брук се надяваше да стане падауан на Куай-Гон. И единственият начин да го постигне беше да направи така, че Оби-Уан да се провали. Правеше опити да пречи на подготовката му, а сега се мъчеше да го вбеси. Гневът и нетърпението на Оби-Уан прекалено често му бяха вредили в миналото. Брук целеше да изпълни съзнанието му с ярост и отчаяние, за да не може да използва Силата.

Оби-Уан беше отгледан в Храма на джедаите от малко бебе. Той не се беше сблъсквал с толкова алчност, ненавист и същинско зло. Майсторите изграждаха щит между децата, за да ги предпазят от Тъмната страна на Силата.

Чак сега Оби-Уан погледна в сърцето на жестокостта. Брук планираше да открадне мечтите му.

Той не трябваше да разкрива пред Брук колко важна е за него

визитата на Куай-Гон. Не трябваше да му издава, че Брук е възпламенил страха у него – страха, че никога няма да стане падауан.

Оби-Уан се усмихна.

– Брук, след три месеца, когато навършиш тринайсет години, се надявам да станеш способен фермер.

Това беше най-страшната обида, която можа да измисли, за да намекне, че джедайското майсторство на Брук е достойно единствено и само за Селскостопанските части.

Брук се хвърли срещу него, ръмжейки, с вдигнат високо светлинен меч. С вик на уста Оби-Уан се приготви да го посрещне. Просветващите остриета се сблъскаха във взрив от светлина и жужене, когато двете момчета се срещнаха в средата на стаята.

Дори и толкова уморени, момчетата се дуелираха до пълно изтощение. Когато с мъка излязоха от залата, те бяха лошо обгорени и насинени.

Никой не беше спечелил; и двамата бяха загубили.

Щом Оби-Уан се запъти към своето помещение, Брук се качи с асансьора към горните стаи в храма, където лечителите практикуваха занаята си. Накуцвайки, той влезе в лекарското отделение, симулирайки по-сериозни поражения, отколкото бяха в действителност. Дрехите му бяха нарязани и белязани от тренировъчния меч. От носа му течеше кръв.

Когато медиците го видяха, първите им думи бяха:

– Какво е станало?

Брук изпъшка.

– Оби-Уан Кеноби... – и се направи, че припада.

Един от лечителите го погледна и изрече отсечено към своя дройд:

– Веднага уведоми майсторите!

Глава 2

Оби-Уан си превързваше раните в стаята, когато разбра лошите новини. Той размишляваше как да впечатли Куай-Гон на другата сутрин. Мислеше как да усъвършенства бойните си умения – какво може да каже или да направи, за да убеди рицаря, че е достоен да стане негов падаун. Но точно тогава Досънт Вант донесе една информационна капсула и го запозна със заповедите.

Изведнъж всичките му планове и мечти бяха разбити на парченца.

– Виж сега, не е толкова страшно – каза Досънт Вант. Тя беше висока жена със синя кожа, с елегантна опашка на главата, която се извишваше нервно.

Шокиран, Оби-Уан се беше втренчил в заповедите. Имаше нареждане на следващата сутрин да напусне храма. Трябваше да си стегне багажа.

Заповядано бе да се яви на Бендомиър – някаква планета, за която дори не беше чувал и която се намираще във Външния пояс на Галактиката. Там трябваше да се присъедини към Селскостопанските части.

– Но аз не разбирам – глухо промълви той. – До рождения ми ден остава един месец.

– Зная – каза Досънт Вант, – но корабът „Монумент“ излита утре с хиляда миньори на борда. Не може да се бави само, защото ти имаш рожден ден.

Изумен Оби-Уан огледа стаята. Над главата му три макета на верпински изстребител хвърчаха под тавана. Сам той ги беше изработил. Антигравитационни полета ги поддържаха във въздуха, работните им светлини просветваха в пурпурно и зелено, докато кръжаха наоколо. Миниатюрни пилоти, подобни на насекоми, въртяха глави, сякаш се оглеждаха. Върху бюрото му бяха натрупани учебници и карти. Светлинният му меч висеше на мястото си на стената. Не можеше да си представи, че ще напусне тази стая. Тя беше неговият дом. Щеше с радост да я освободи само заради трудния живот на джедайски ученик. Но не и за да стане фермер!

Нямаше да бъде рицар! „Брук беше прав“ – с горчивина си помисли Оби-Уан. Йода се опитваше да го успокои.

Изненадата и отчаянието го накараха да се почувства много зле. Той вдигна поглед към Досънт Вант.

– Все още мога да стана рицар джедай.

Досънт Вант нежно докосна ръката на Оби-Уан. Тя се усмихна, разкривайки острите си зъби. После поклати глава.

– Не всеки е предопределен за воин. Републиката има нужда и от лечители, и от фермери. Със своите умения ще можеш да лекуваш реколтите. Талантът ти ще помогне да има храна за всички светове.

– Но... – Оби-Уан искаше да каже, че се чувства измамен. Имаше право на още четири седмици. – Това е работа за неспособни, за онези, които са твърде слаби, за да бъдат рицари. Освен това утре Куай-Гон ще избира падауан. Учителят Йода каза, че трябва да се бия за него.

Досънт Вант поклати глава.

– Това е било, преди учителите да разберат за побоя над Брук. Наистина ли си мислеше, че лечителите ще премълчат постъпката ти?

Докато ужасът нарастваше, Оби-Уан осъзна какво се е случило. Брук му беше поставил капан и той падна право в него. Искаше да протестира, да каже, че е невинен. Дуелът беше честен. А лечителите? Брук не беше чак толкова зле – освен ако не е преувеличил всичко.

– Не за първи път позволяваш на гнева да надделее у теб – каза Досънт Вант. – Но дано да е за последен. – Тя кимна отсечено. – Сега се опитай да не изглеждаш толкова тъжен. Тази вечер трябва да си стегнеш багажа и да се сбогуваш с приятелите си. Галактиката е огромна. Ще искат да те видят, преди да заминеш.

Тя си тръгна като затвори вратата след себе си. Оби-Уан остана сам и в стаята се чуваше само звукът от макетите от изтребителите.

Нямаше какво друго да направи, освен да си събере нещата. Оби-Уан се почувства съсипан и го обхвана срам, че трябва да се сбогува. Но не можеше да постъпи така с Гейрън Мулн и Рийфт, нито с най-добрата си приятелка – Бант. Те щяха да се разтроят, щяха да се почувстват наранени, ако си тръгнеш тайно. Не беше редно да го прави така. Приятелите му щяха да го питат къде отива. Щом им кажеше, че е получил заповед да се присъедини към Селскостопанските части, мълвата щеше да плъзне. Представяше си как някои щяха да се смеят. Нямаше нищо, което можеше да каже или направи, за да изчисти името си.

Защото истината бе, че ако Брук беше поставил капана, той беше влязъл в него съвсем по собствена воля. Сляпо и без умисъл, навярно. Но именно неговата воля го беше довела дотам. Що за джедай щеше да бъде, ако се подвеждаше от номерата на глупак като Брук?

Оби-Уан се отпусна върху кушетката. Той беше разочаровал учителя Йода. Беше стъпкал последния си шанс, като позволи на гнева да

замъгли съзнанието му. Сега най-ужасните му страхове се бяха сбъднали. След всички тези години на обучение той не беше достоен да бъде рицар джедай.

Йода често му повтаряше, че гневът и страхът го теглят силно, че ако не се научи да ги контролира, те ще го поведат по пътека, по която не желае да тръгва.

– Сприятелите се с тях – беше го посъветвал Йода. – Погледни ги в очите. Превърни грешките си в свои учители. Само така те няма да те управляват. Ти ще ги управляваш.

Мъдростта на Йода се беше пропила в сърцето му. Как можа да не се вслуша в нея?

Дочу, че останалите се готвят за сън. Разменяха се пожелания за лека нощ. Най-накрая осветлението бе изключено и тишината завладя коридорите.

Оби-Уан усети, че е заобиколен от миролюбивата енергия на спящите ученици. Но тя не утеша разбунената му душа. Съучениците му можеха да почиват спокойно. Те нямаха мисли, които да ги измъчват. Оби-Уан се въртеше в постелята си, неспособен да пропъди образа на триумфиращото лице на Брук, когато е научил за съдбата на Оби-Уан.

На вратата се почука тихо. Оби-Уан колебливо се надигна и отвори. Бант стоеше безмълвно и само го гледаше. Младата каламарянка бе облечена в зелена роба, която контрастираше с кожата ѝ с цвят на съомга. Дрехите ѝ носеха уханието на влага и сол, защото идваше от помещението, в което се поддържаше влажност като на бриз от топло море. Дребна за десетте си години, тя го наблюдаваше с големите си сребристи очи.

Бант огледа обгарянията и синините му, а изражението на лицето ѝ казваше: „Пак си се бил!“ После погледът ѝ се плъзна покрай него към приготвения му багаж на пода.

– Нямахте ли да се сбогуваш? – промълви тя, като примигна, за да спре огромните сълзи. – Щеше да си тръгнеш просто така?

– Изпратиха ме в Селскостопанските части – каза Оби-Уан, надявайки се, че тя ще разбере колко унижително е това за него. – Исках да ти кажа довиждане, но...

Тя поклати глава.

– Чух, че заминаваш за някаква планета, наречена Бендомиър.

Значи вече всички знаеха! Оби-Уан кимна, а Бант се приближи към него, за да го дари с несръчна прегръдка.

– Да, там отивам – каза ѝ той и я прегърна. „Съдбата ми е решена –

помисли си в отчаяние. – Ще стана фермер.“ Това първо сбогуване щеше да бъде последвано от други. Не можеше да го избегне.

Бант се намръщи и отстъпи назад.

– Ще бъде опасно. Не ти ли казаха, че ще е опасно?

Оби-Уан поклати глава.

– Става дума за селскостопанските части. Какво опасно може да има?

– Не можем да знаем – отвърна Бант.

– Но ще узнаем – меко добави Оби-Уан.

Това беше изречение, което бяха чували неведнъж от учителите, когато от тях се изискваше да изпълнят задача, чието значение не можеха да разберат.

– За теб мъчно ще ми е – рече Бант, наподобявайки странния начин на изразяване на Йода. Тя примигна, за да скрие сълзите си.

– Съжаление изпълва ме – отвърна Оби-Уан. Той се опита да се усмихне, но не успя. В отговор Бант го прегърна още веднъж, после побърза да се отдалечи.

Глава 3

С помощта на джедайското лечителско изкуство и чудотворните мехлеми в храма, изгарянията и отоците на Оби-Уан Кеноби бяха излекувани до сутринта. Но болката в сърцето му не се беше притъпила. Той поспа малко и се събуди доста преди зазоряване.

Сбогува се с Гейрн Мулн и Рийфт – момчета от две различни части на галактиката, които бяха станали неразделни, откакто се бяха запознали в Храма на джедаите.

По време на закуската Рийфт, който беше дреселянец с прекалено набръчкано лице, не спря да повтаря на всички:

– Не съм лаком, но може ли да ми дадеш месото си? Не съм лаком, но... – докато сочеше недвусмислено към парче сладкиш или питие. Макар Оби-Уан да не беше вечерял предишния ден, той му даде всичко. Бант благосклонно отдели половината от сладкиша си. С тази сива кожа и с безбройните си бръчки дреселянците можеха да изглеждат ужасно тъжни, ако не получават това, което искат.

– Няма да е толкова зле – каза Гейрн Мулн на Оби-Уан. – Поне тръгваш на пътешествие.

Гейрн Мулн не умееше да седи на едно място. Йода вечно му даваше допълнителни упражнения за неподвижност.

– Освен това ще си близо до храма – обнадеждаващо добави Рийфт.

– Кой знае къде ще попаднем ние? – намеси се Бант. – Задачата за всеки от нас е различна.

– И неочаквана – съгласи се Гейрн Мулн. – Така казва Йода. Не всеки е предопределен да стане падауан.

Оби-Уан кимна в знак на съгласие. Хубаво направи, че даде на Рийфт почти цялата си порция. Не му се ядеше. Знаеше, че приятелите му се опитваха да повдигнат настроението му. Но те все още имаха възможности да станат джедаи. Към тази висока чест се стремяха, за нея се трудеха. Каквото и да кажеха, те знаеха, че неговият случай е покъртително разочарование.

Навсякъде около себе си Оби-Уан чуваше бръмченето на разговорите по другите маси. Учениците поглеждаха към него и после се обръщаха. Повечето погледи бяха съчувствени, а някои дори сякаш да го окурат. Но той усещаше витаещото чувство в помещението – всички се радваха, че случилото се с Оби-Уан не е застигнало и тях.

На масата на Брук гласовете бяха силни и достигнаха до ушите му.

– Винаги съм знаел, че няма да успее – високо изрече приятелят на Брук, Аалто. Ушите на Оби-Уан започнаха да горят, когато чу как Брук се кикоти. Той се обърна. Брук го гледаше, предизвиквайки го пак да се съдрпат.

– Не му обръщай внимание – каза Бант. – Голям глупак е.

Оби-Уан се обърна напред и дояде порцията си, когато огромен черен плод барабел падна на масата близо до таблата му. Сокът от плода изпръска Бант и Гейрън Мулн. Оби-Уан погледна Брук, който беше отишъл до средата на помещението, за да хвърли плода.

– Засади го! – каза Брук. – Чух, че виреят навсякъде.

Оби-Уан тръгна да става от масата, но Бант сложи ръка върху неговата и го задържа, опитвайки се да го успокои.

Оби-Уан се усмихна на Брук и се овладя. „Иска да ме разгневи – осъзна Оби-Уан. – Надява се да ме разяри. Колко често са ме разигравали така, че да загубя шанса си да стана падауан?“

Оби-Уан сподави яростта си и просто се усмихна на Брук. Но въпреки това нажежената до бяло ярост растеше в душата му.

Точно тогава Рийфт измърмори.

– Не съм лаком, но мога ли да хапна този барабел?

Оби-Уан почти избухна в смях.

– Благодаря ти, Брук – каза той, вдигайки плода от масата и поставяйки го в една чаша. – За жителите на Бендомиър ще бъде чест, че ще споделя с тях твоя дар – дар за тях от истински фермер.

* * *

В една друга стая на Храма на джедаите Йода спореше със старейшините на Джедайския съвет. Те медитираха в огромна оранжерия – Залата на хилядата фонтана, където фонтани и водоскоци извираха от smaragdovata гора.

Отвън повърхността на Корускант бе затъмнена от черни буреносни облаци.

– На Оби-Уан Кеноби трябва да се разреши да се сражава пред Куай-Гон днес – каза майстор Йода точно, когато една светкавица прорязва облациите. – Аз го предрекох.

– Какво? – попита старшият съветник Мейс Уинду. Той беше силен чернокож мъж с бръсната глава. Изглежда Йода с очи, които пронизваха като бластерни изстрели. – Какъв смисъл има? Оби-Уан отново доказа, че не може да контролира нито гнева, нито нетърпението си. А Куай-

Гон Джин не е готов за още един нетърпелив падауан.

– Съгласен съм – каза Йода. – Нито Оби-Уан, нито Куай-Гон са готови. Но все пак Силата може да събере учителя и ученика.

Мейс Уинду попита.

– Ами това, че снощи Оби-Уан е пребил Брук?

Йода махна с ръка и един дроид рефер се появи иззад храстите.

– Усъвършенстван тренировъчен дроид, миналата вечер дуела си видял – изрече Йода.

– Пулсът на Оби-Уан беше 69 удара в минута – докладва дроидът. – Тялото му беше в поска 27 градуса на североизток, с дясна ръка протегнатата надолу, която държеше тренировъчния светлинен меч. Телесната му температура беше...

Мейс Уинду въздъхна. Ако му позволят да продължи, тренировъчният дроид щеше да пропишее цял час в описване на това как точно Оби-Уан е пресякъл залата.

– Просто ни кажи кой е предизвикал сблъсъка – каза Мейс Уинду. – Кой какво е казал и какво е станало след това.

Тренировъчният дроид издаде звук на възмущение от прекъсването. Но след като Мейс Уинду го погледна особено, той разказа как Брук е предизвикал Оби-Уан.

В заключение Мейс Уинду въздъхна.

– Значи имаме едно подло и едно глупаво момче – като каза това, той погледна към Йода. – Какво предлагате?

Йода примигна.

– Да дадем и на двамата възможност да се докажат отново – изрече той.

Глава 4

Червеният светлинен меч на Брук пукаше и съскаше, докато Оби-Уан отчаяно се опитваше да го парира със своето оръжие. Двете момчета отново се бяха вкопчили в двубой.

Оби-Уан усещаше ужасна болка в мускулите си. Пот се беше пролила в дебелията му туника. Силата на Брук го беше изненадала. Момчето се биеше с отчаяние, сякаш животът му зависеше от това. Оби-Уан осъзна, че Брук е толкова уплашен, че няма да бъде избран за падауан, колкото и той самият.

Оби-Уан трябваше да хвърли своята сила срещу тази на Брук и дори да натисне още малко. Това беше последният му шанс.

Острието на Брук изжужа, когато той се прицели в гърлото на Оби-Уан. Ако го докоснеше там, това щеше да означава смъртоносен удар и загуба на Оби-Уан.

Зрителите, седящи в сенките около бойната арена, извикаха. Учители и ученици се бяха събрали, за да наблюдават дуела. Оби-Уан не можеше да ги види – само чуваше окуражителните възгласи. Над главите им кръжеше дроид, наблюдавайки дуела като рефер.

– Глупак! – тихо изломоти Брук, за да не го чуят. – Не трябваше да се захващаш с мен. Не можеш да ме победиш.

Стряскащата бяла коса на Брук бе вързана на конска опашка, капки пот бяха избили над веждите му. Той носеше тежка броня. Мирисът на опърлена плът и коса се носеше във въздуха. Двамата бойци бяха успели да си разменят удари, но тези попадения не можеха да се смятат за решаващи.

Около арената много млади ученици викаха както за Брук, така и за Оби-Уан. Всички те бяха разбрали за боя миналата вечер. Оби-Уан чу как Бант извика.

– Смело, Оби-Уан! Добре се справяш!

Гейрън Мулн изсвири през зъбите си.

– Искаш да кажеш, че ти не можеш да ме победиш – отвърна Оби-Уан на Брук, докато тренировъчните им мечове се допираха и съскаха. – Провалът ти днес ще е знак за всеки един, че си не само губещ, но и лъжец.

Учителите бяха решили двубоят да се проведе без превръзки на очите. Лицето на Брук беше съвсем близо и очите му изпиваха Оби-Уан

с омраза. Мигът стана безкраен. В очите на Брук Оби-Уан видя едно възможно бъдеще за себе си, бъдеще, в което го ръководи гневът, в което той чувства омраза към всеки, който му се опълчи.

Оби-Уан потърси Силата. Усети как тя се завихря около него, но не можеше напълно да я улови. Насреща му беше момчето, което стоеше между него и мечтата му, което му се подиграваше и го мразеше. Той скочи срещу Брук и видя изненадата в очите му, докато той падаше назад.

Оби-Уан се възползва от несигурността на Брук, за да направи светкавична атака. Брук се наведе и замахна към краката на Оби-Уан. Оби-Уан скочи високо във въздуха.

Като дете Оби-Уан беше научил от по-големите ученици да избягва светкавични атаки, на които им липсва енергия. Вместо това беше обучен да се бие отбранително, да парира удари с пестеливи движения и дори да ги избягва.

Докато блокираше ходовете на Брук, Оби-Уан усещаше погледа на Куай-Гон Джин върху себе си. Джедаят беше бунтар и самотник и Оби-Уан искаше да го приемат като такъв.

Вместо да се нагажда към атакуващата стратегия на Брук, Оби-Уан нападна внезапно и с жар. Брук се опита да блокира атаката, но светлинният меч на Оби-Уан срещна неговия с пронизваща мощ. Брук едва не изпусна оръжието си.

Оби-Уан размахва светлинния си меч с две ръце. Брук опита да парира за втори път, но падна назад. Светлинният му меч се изключи и се изтъркаля надалеч по неравния под.

Оби-Уан разсече надолу – решителен удар, с който трябваше да спечели, но Брук успя да се претърколи настрани и да грабне светлинния си меч. Времето едва му стигна да го включи, преди мечът на Оби-Уан да падне отгоре.

Този път нямаше как да блокира удара. Светлинният меч на Брук подаде. Оби-Уан го докосна между очите, изгаряйки косата и кожата му.

Брук изкрещя от болка, когато и двата меча го жегнаха, а Йода обяви:

– Достатъчно!

Всички край арената викаха от радост. Очите на Бант грееха, а върху сбръчканото лице на Рийфт се появиха още повече гънки заради широката му усмивка.

Оби-Уан отстъпи назад, запъхтян. Пот се стичаше по ръцете и

лицето му. Мускулите го боляха от напрежението. Той се почувства замаян.

Никога дотогава той не беше вкусвал такъв триумф. Погледна към сенките около арената и забеляза, че Куай-Гон го гледа. Майсторът джедай го дари с почти незабележимо кимване, след което се обърна към Йода.

„Аз спечелих – започна да осъзнава Оби-Уан, докато тръпки пробяваха през него. – Победих Брук. Куай-Гон е впечатлен.“

Той се опита да потуши растящото си въодушевление. Поклони се на Йода и на останалите учители. Но след това не се съдържа да вдигне светлинния си меч към приятелите си. Оби-Уан се усмихна и размаха меча си към гордите Бант, Рийфт и Гейрън Мулн. Може би беше спечелил нещо повече от важен двубой... Може би беше спечелил правото да стане падауан...

Окуражителните възгласи все още звъняха в ушите му, когато отиваше към съблекалнята. Той се изкъпа и облече чиста туника. Хвърли мократа в контейнера за пране. Тогава Куай-Гон Джин влезе в стаята. Той беше едър, силен мъж, но стъпваше безшумно.

– Кой те научи да се биеш така? – попита Куай-Гон. Джедаят имаше груби черти, но лицето му не беше студено.

– Какво точно ме питате?

– Учениците в Храма рядко атакуват толкова злобно. Те се учат да се защитават, да изморяват противника. Те пазят енергията си. Но въпреки това ти се би... като много опасен човек. Нееднократно позволи да бъдеш уязвим за атаките и разчиташе другото момче да заеме отбранителна позиция.

– Исках всичко да приключи бързо – каза Оби-Уан. – Силата го позволи.

В продължение на един дълъг миг Куай-Гон изучаваше Оби-Уан с поглед.

– Не съм толкова сигурен. Не можеш винаги да разчиташ, че врагът ще приеме отбранителна позиция. Стилът ти на бой е опасен, твърде рискован е.

– Научете ме да се бия по-добре – равно каза Оби-Уан. Думите подканяха джедая да вземе Оби-Уан за свой падауан.

Но Куай-Гон сведе глава замислено.

– Може да успее – бавно изрече той.

Думите възпламениха надежда в Оби-Уан. Но само след един удар на сърцето тя беше раздробена на парчета.

– А може и никои да не успее – продължи Куай-Гон. – Ти изпитваше ярост към другото момче. Усетих гняв и у двама ви.

– Това е, защото исках да победа – Оби-Уан издържа погледа на Куай-Гон, позволявайки му да разбере, че се е бил, за да го впечатли, да му покаже колко добре може да му служи.

Дълго време Куай-Гон наблюдаваше напрегнато Оби-Уан, все още загледан в него... през него. Надеждата му отново разцъфна. „Сега ще ми предложи – помисли си Оби-Уан. – Ще ми предложи да стана негов падауан.“

Но Куай-Гон каза само:

– В бъдещите двубои трябва да озаптиш гнева си. Джедаят не си пропилява мощта, когато се сражава с по-силен противник. И никога не очаквай, че врагът ти ще пропусне възможността да ти причини вреда.

Куай-Гон се обърна и се запъти към вратата.

Оби-Уан стоеше неподвижен, объркан. Куай-Гон нямаше да го вземе за ученик. Той просто му даде съвет, по начина, по който съветваха учителите.

Оби-Уан не трябваше да го оставя да си тръгне. Той вече виждаше как мечтата му се гърчи в предсмъртна агония.

– Почакайте! – извика Оби-Уан. Когато Куай-Гон се обърна, той застана на едно коляно в знак на смиреност. – Ако съм сгрешил, това означава, че ми е нужен най-добрият учител. Ще ме вземете ли с вас?

Куай-Гон бавно извърна погледа си към момчето. Той се намръщи, замислен дълбоко. Най-накрая промърмори „не“.

– Куай-Гон Джин, след един месец навършвам тринайсет години – започна Оби-Уан. Истината беше оръжие на отчаянието, но той трябваше да я изрече. – Вие сте последният ми шанс да стане рицар джедай.

Куай-Гон поклати глава тъжно.

– По-добре е да не обучавам момче за рицар, ако то таи толкова гняв. Съществува опасност да се обърне към Тъмната сила.

С тези думи едрият джедай се завъртя на пети и zakрачи към вратата.

Оби-Уан скочи на крака.

– Няма да го направя! – с увереност изрече той.

Но Куай-Гон нито забави крачка, нито се обърна. След миг него вече го нямаше, беше изчезнал така бързо и безшумно, както се беше и появил.

Цяла една дълга минута Оби-Уан можеше само да се взира в празния въздух, шокиран. Отначало той не успя да го осъзнае. Последният

му шанс беше пропилян. За него не оставаше нищо.

Багажът му беше готов, поставен на пейката. Само трябваше да го вземе и да се качи на кораба, който щеше да го отведе на планетата Бендомиър.

Той вирна брадичка. Макар, че никога нямаше да стане рицар, поне можеше да напусне храма като такъв. Нямаше да се моли. Вдигна торбите си и се насочи към дългия коридор, който водеше от бойната арена към транспортната платформа.

Премина покрай помещението за медитация, столовата, класните стаи. Места, в които се беше обучавал, борил и триумфирал.

Те бяха неговият дом. Сега трябваше да го напусне заради едно бъдеще, за което не беше молил, нито беше желал.

Оби-Уан прекрачи прага на Храма за последен път. Той се опита да прогони дълбоката си тъга и да погледне в бъдещето, както го бяха учили.

Но не можа.

Глава 5

Куай-Гон не успяваше да изтрие от съзнанието си отчаяното лице на Оби-Уан. Момчето положи усилие да не го покаже, но всяка негова черта издаваше отчаянието му.

Куай-Гон седеше безмълвно в залата със звездната карта. От всички помещения в храма тази стая му беше любима. Каdifеносин таван се извиваше над главата му във формата на купол. Единствената светлина идваше от звездите и планетите, които го заобикаляха, закачени като с карфица върху синия фон, греещи във всички нюанси на светлинния спектър. Стигаше само да протегне ръка и да докосне някоя планета, за да види холограмата ѝ с всички физически данни, принадлежащите ѝ сателити и начин на държавно управление.

Тук знанието се постигаше толкова лесно. Но когато ставаше дума за сърцето, всичко се превръщаше в мистерия.

Куай-Гон си каза, че е избрал правилното решение. Единственото решение. Момчето се биеше добре, но прекалено свирепо. А в това се криеше опасност.

– Не съм отговорен за момчето – каза Куай-Гон на глас.

– Дали си сигурен? – запита го Йода зад гърба му.

Куай-Гон стреснато се обърна.

– Не те чух – вежливо каза той.

Йода пристъпи навътре в залата с небесната карта.

– Една дузина момчета се биеха за теб. Ако днес не избереш падауан, мечтите на поне едно от тези момчета ще умрат.

Куай-Гон разгледа с въздишка една ярка червена звезда.

– Догодина ще има повече момчета. Вероятно тогава ще си избереш падауан.

При посещенията си в Храма Куай-Гон ценеше високо времето, прекарано с Йода. Но сега му се искаше учителят да си тръгне. Нямаше желание да разговарят. Но знаеше, че Йода няма да си отиде, докато не постигне своето.

– Вероятно – съгласи се Йода. – А вероятно отново няма да искаш. Защо не вземеш младия Оби-Уан? Добре се сражава той.

– Въргеше меча... свирепо – отбеляза Куай-Гон.

– Да – каза Йода. – Подобно на едно момче, което познавах преди доста време...

– Недей! – прекъсна го Куай-Гон. – Занатос вече го няма. Не искам да ми се напомня.

– Не говоря за него – отвърна Йода. – За теб говорех аз.

Куай-Гон замълча. Йода го познаваше твърде добре. Не можеше да спори с него.

– Могъщ в Силата е той – отбеляза Йода.

– Но е гневен и неспокоен – добави Куай-Гон, в гласа му се прокрадна нотка на раздражение. – Има вероятност да се обърне към Тъмната страна.

– Не всички гневни млади хора към Тъмната страна се обръщат – заяви спокойно Йода. – Не и ако подходящ учител имат.

– Няма да го взема, майстор Йода – каза равно Куай-Гон. Той знаеше, че Йода ще усети непреклонната му воля в думите.

– Много добре – започна Йода. – Но само по силата на случайността ние живеем своя живот. Ако ученик ти не вземеш, след време може би съдбата ще ти избере.

– Възможно е – съгласи се Куай-Гон. Той се поколеба. – Какво ще стане с момчето?

– В Селскостопанските части ще работи той.

Куай-Гон изсумтя.

– Фермер ли? (Каква загуба на способности!) Кажу ми... че му желая успех.

– Твърде късно – каза Йода. – На път за Бендомиър е вече той.

– Бендомиър ли? – изненадано попита Куай-Гон.

– Мястото познаваш ли?

– Дали го познавам? Сенатът ме помоли да отида там. Тръгвам сега. Ти си знаел това, нали? – Куай-Гон подозрително огледа младия майстор.

– Хм... – започна Йода. – Не знаех. Но това е нещо повече от съвпадение. Необичайни са пътищата на Силата.

– Но защо прати момчето на Бендомиър? – попита Куай-Гон. – Това е жесток свят. Ако времето не го убие, те ще го направят. Ще са му нужни всичките способности, само за да запази живота си, да не говорим за Селскостопанските части.

– Да, така реши Съветът – Каза Йода. – Да се отглежда реколтата на Бендомиър, може би, не е лесно. Но е добро място един млад джедай да израсне.

– Ако не загине – изръмжа Куай-Гон. – Вероятно имаш по-голяма вяра в него от мен.

– Да, това е моята мисъл – изговори учителят Йода с усмивка. – Внимателно да слушаш трябва.

С въздишка на раздразнение Куай-Гон насочи вниманието си към звездите.

– Може да разглеждаш звездите, Куай-Гон – каза Йода, докато излизаше, – те ще те научат на много неща. Но дали ще е това, което имаш нужда да знаеш?

Глава 6

„Монумент“ беше стара корелианска баржа, надупчена и наранена от метеорити. Имаше формата на люлка, а в предната ѝ част бяха прикрепени дузина товарни контейнера, които щеше да бута до Бендомиър. Това беше най-грозният, най-мръсният кораб, който Оби-Уан си беше представял някога.

Ако отвън беше грозен, то отвътре беше развалина. Разнебитените му коридори миришеха на прах от мините и на пот от телата на множество различни същества. Ремонтните табла бяха оставени отворени и затова кабели и хидравлични маркучи – червата на кораба – се изсипваха като от отворена рана.

Огромните хътяни се плъзгаха като гигантски голи охлюви навсякъде из „Монумент“. Уипхидянци задръстваха коридорите с лепкавата си козина. Високи арконянци с триъгълни глави и лъщящи очи се движиха на малки групи.

Оби-Уан се луташе замаяно с багажа си в ръце. На дока нямаше никой, който да го упъти. Изглежда, не го забелязваха. Мрачно осъзна, че беше забравил информационната капсула, която Досънт Вант му беше дала. В нея беше номерът на каютата му.

Той потърси някой член на екипажа, но виждаше само миньори на път за Бендомиър. Оби-Уан потисна растящото си отчаяние. Корабът беше странен и плашещ. Беше ужасно различен от тихите и светли помещения на храма, където можеше да чува шума на фонтаните. Той познаваше всяко ъгълче в храма, знаеше най-бързия маршрут до арената, където тренираха, до басейна, в който се гмуркаше от най-високата кула...

Стъпките на Оби-Уан ставаха все по-забавени и по-забавени. Какво ли прави Бант в момента? Дали плуваше в басейна с Рийфт и Гейрън Мулн? Ако приятелите му мислеха за него, просто не можеха да си представят на какво ужасно място е попаднал.

Изведнъж един огромен хътянин блокира пътя му. Преди Оби-Уан да може да изрече и дума, хътянинът го сграбчи за гърлото и го запрати в стената.

– Къде си мислиш, че отиваш, червей?

– Какво? – изненадано попита Оби-Уан. Какво беше направил? Той просто разглеждаше коридора.

С лошо предчувствие забеляза двама особено злобно изглеждащи уипхидянци да стоят зад хътянина.

– Б-б-бендомиър – заекна той.

Хътянинът огледа Оби-Уан сякаш беше мръвка за ядене. Огромният език на създанието изскочи от устата му и премина по сивите устни, оставяйки следа от слуз.

– Не носиш корабна униформа, а и не си от Външните светове.

Оби-Уан погледна надолу към дрехите си. Беше облечен със свободна сива туника. Изведнъж осъзна, че хътянинът пред него има черна триъгълна емблема, която изобразяваше ярка червена планета – подобно на око. Сребрист звездолет, обикалящ около планетата, представляваше ириса на окото. Под емблемата стояха думите „Офуърлд Майнинг“. Уипхидянците носеха същите символи.

– Сигурно е от другата група – каза единият уипхидянец.

– Може да е шпионин – изграчи вторият уипхидянец. – Какво носи в тези торби? Бомби ли?

Хътянинът бутна разплесканата си, гротескна физиономия в лицето на Оби-Уан.

– Всеки миньор, който не работи за „Офуърлд“, е враг – изрева той, разтърсвайки Оби-Уан. – Ти, червей, си враг. А ние не пускаме врагове на територията на „Офуърлд“.

Пръстите на хътянина бяха като огромни парчета месо. Те се стегнаха около врата на Оби-Уан, задушавайки го. Като се бореше за въздух, Оби-Уан пусна торбите си на пода и сграбчи пръстите на хътянина. Дробовете му горяха и таванът се завъртя.

Използвайки цялата си сила, Оби-Уан успя да откъсне пръстите на хътянина от гърлото си, колкото да си поеме въздух. Той се вирише в жестоките, безизразни очи на съществото, опитвайки се да призове Силата.

– Остави ме – едвам промълви Оби-Уан. Той остави на Силата да пренесе командата му до хътянина, за да подчини неговата воля. Това не беше като да се дуелира с друг ученик. Той усети жестокост без съзнание. Тук нямаше правила, нямаше го и Йода, който да спре сблъсъка.

– Да те оставя ли? Защо? – изръмжа хътянинът с жестока усмивка.

„Доста добре започвам“ – отчаяно си помисли Оби-Уан.

Последното, което помнеше, беше връхлитащият юмрук на хътянина.

Глава 7

Оби-Уан се събуди на койката в топла, добре осветена стая. Погледът му бе замъглен, а главата му туптеше. Един медицински дроид се наведе над него и положи прясно лепило върху раните му, проверявайки за счупени кости.

Млада жена от неговата раса с червеникаво-кафява коса и зелени очи стоеше в другия край на стаята и го наблюдаваше.

– Никой ли не ти каза да не се заяждаш с хътянин? – попита тя.

Оби-Уан опита да поклати глава, но дори и това малко движение му причини болка. Той пое дълбоко въздух. Призова джедайските си умения, за да приеме болката като сигнал, изпратен от тялото му. Трябваше да приеме болката, да я признае, а не да се бори с нея. След това щеше да повели на тялото си да започне да оздравява.

Щом фокусира съзнанието си, болката сякаш намаля. Той се обърна към жената.

– Изглежда нямах друг избор.

– Добре те разбирам – дари го с лека усмивка жената. – Е, оцеля. И това е нещо. – Тя се приближи към леглото. – Извади късмет, че те намерих навреме. Ти не си от нашите.

– Нашите ли? – попита Оби-Уан. Присви очи срещу нея. Тя беше облечена с оранжев работен костюм със зелен триъгълник на него.

– Ние сме от „Аркона Минерал Харвест Корпорейшън“ – отговори жената. – Щом не работиш при нас, защо онези от „Офуърлд“ те пребиха?

Оби-Уан опита да вдигне рамене, но болката го прониза. Понякога беше трудно да приемеш сигнала на тялото.

– Ти ми кажи. Аз просто търсех каютата си.

– Здраво момче си – каза жената развеселено. – Не всеки издържа побой от хътянин. Дошъл си на борда, за да търсиш работа ли? Ще си ни полезен в „Аркона Харвест“. Аз съм главен операционен бригадир Клат'Ха.

Тя изглеждаше твърде млада, за да ръководи миньорски операции – вероятно беше на двайсет и пет.

– Имам си работа – каза Оби-Уан, опитвайки се да опипа устата си с език. Успокои се, като разбра, че всичките му зъби са си на мястото. – Аз съм Оби-Уан Кеноби. От селскостопанските части съм.

Клат'Ха отвори широко уста.

– Ти си младият джедай? Корабният екипаж те издирва навсякъде.

Той се опита да седне, но Клат'Ха бързо го бутна обратно.

– Лежи! Още не си готов да ставаш.

Той отново легна и Клат'Ха се отдръпна.

– Желая ти успех, Оби-Уан Кеноби – каза тя. – Пази се. Попаднал си наред война. Имаш щастие, че още си жив. Следващия път може да не си такъв късметлия.

Тя се обърна, за да си тръгне, но Оби-Уан докосна ръката ѝ.

– Чакай – каза той. – Не разбирам. Каква война? Кой се бие?

– Войната на „Офуърлд“ – отговори Клат'Ха. – Не може да не си чувал за тях.

Оби-Уан поклати глава. Как да ѝ обясни, че е прекарал целия си живот в Храма на джедаите? Той знаеше повече за пътищата на Силата, отколкото за пътищата на вселената.

– „Офуърлд“ е една от най-старите и най-богатите миньорски компании в галактиката – започна Клат'Ха. – И не са постигнали това с честна игра. Миньорите, които им се изпречат, обикновено умират.

– Кой е техният водач? – попита Оби-Уан.

– Никой не знае кой е собственикът на „Офуърлд“ – обясни му Клат'Ха. – Вероятно някой, който съществува от векове. Дори не съм сигурна дали можем да докажем, че той или тя са отговорни за убийствата. Но водачът им на този кораб е особено безмилостен хътянин на име Джемба.

Оби-Уан повтори името наум. Джемба. Може би името Джемба го беше малтретирал?

– Безмилостен ли? В какъв смисъл?

Клат'Ха погледна през рамо, страхувайки се, че някой може да я чуе.

– „Офуърлд“ използва възможно най-евтината работна ръка. В световите от Външния пояс, на места като Бендомиър, половината от работниците на Джемба са уипхидянци роби. Но това не е най-лошото – каза тя, после се поколеба.

– Кое е най-лошото? – настоя Оби-Уан.

В тъмните очи на Клат'Ха пробягна искра.

– Преди около пет години Джемба беше главатар на „Офуърлд“ на планетата Варистад, където действаше една друга нова миньорска компания. Варистад е малка планета, без никаква атмосфера, затова работниците живееха в огромни подземни куполи. Някой или нещо пробило

дупка в тях, унищожавайки на мига изкуствената атмосфера. Четвърт милион души загинаха. Никой не успя да докаже, че Джемба го е извършил, но когато другата компания фалира, той откупи концесията им на много ниска цена. Изкара огромна печалба за „Офуърлд“. Сега ще трябва да се оправяме с него на Бендомиър.

– Сигурна ли си, че е било умишлено? – попита Оби-Уан. – Може да е било злополука.

Клат'Ха погледна несигурно.

– Може – каза тя. – Но злополуките следват Джемба, както смрадта следва уипхидяните – злополуки като тази, която застигна теб. Затова се пази.

Имаше нещо, което тя не му казваше. Оби-Уан усещаше – стара болка и страх, желание за отмъщение.

– Кого познаваше на Варистад? – попита я той.

Клат'Ха отвори уста от изненада. Инатливо поклати глава.

– Никого – излъга тя.

Той блокира погледа ѝ със своя.

– Клат'Ха, трябва да спрем това. „Монумент“ не е кораб на „Офуърлд“! Няма право да пребиват хората така.

Клат'Ха въздъхна.

– Може корабът да не е техен, но миньорите на „Офуърлд“ са тридесет пъти повече от екипажа. Затова, ако бях на твоето място, щях да стоя далеч от тяхната територия. Добре дошъл си в нашата част на кораба.

Тя се запъти към вратата, после се обърна и му изпрати усмивка, която накара сериозното ѝ лице за миг да изглежда младо и игриво.

– Ако можеш да я намериш.

И Оби-Уан също се усмихна. Но все още не приемаше, че Клат'Ха се примирява с несправедливостта. Не го разбираше. Беше израсъл в свят, в който споровете се обсъждаха и решаваха. Не се позволяваше да съществува очевидна несправедливост.

– Клат'Ха, не е редно така – сериозно каза той. – Защо трябва да стоите само в едната част на кораба? Защо се примирявате с това?

Клат'Ха се изчерви.

– Защото не ги искам в моята част на кораба! Оби-Уан, чуй ме – напрегнато каза тя. – Около Джемба винаги има злополуки. Взривяват се сонди, срутват се тунели, умират хора. Не искам търговските му шпиони и саботьори в моята част на „Монумент“. Толкова малко искам това, колкото искам да имам негова мина. Затова приема нещата такива,

каквито са. Така е най-добре за всички.

Тя излезе от стаята, а вратата се хлопна зад нея. Оби-Уан осъзна, че топлината, която беше усетил, не се дължеше само на нейния гняв към една несправедливост. Тялото му гореше. Той се опита да приеме пожара, но замаяността го победи. Легна обратно на нара и стаята се завъртя.

Глава 8

Оби-Уан сънува, че е в Храма на джедаите и върви между звездните карти. Протегна ръка и докосна най-близката до Бендомиър звезда – една от двойката гигантски червени светлини. Появи се холограма и отдавна мъртъв учител, който обяви: „Бендомиър – мястото, където ще умреш, ако не си предпазлив“.

Той се събуди в болничното легло, на ръката му имаше системи, а на лицето му – кислородна маска. За миг си помисли, че все още сънува – Куай-Гон се беше надвесил над него. Тогава широката, хладна ръка на джедая се допря до челото на Оби-Уан и той осъзна, че е съвсем буден.

– К-к-какво става? – прошепна Оби-Уан.

Куай-Гон отдръпна ръката си и отстъпи назад.

– Не се опитвай да говориш – каза нежно. – Имаше лоша треска, но аз се погрижих. Раните ти се оказаха по-сериозни и медиците не можаха да се справят с тях.

– Наистина ли сте вие? – попита Оби-Уан, борейки се да освободи замъгления си мозък.

Куай-Гон се усмихна. За първи път Оби-Уан виждаше усмивката му и разбра, че у Куай-Гон има нещо повече от студенина и сурова преценка.

– Да, наистина съм аз – каза той.

– Мен ли дойдохте да търсите? – с надежда попита Оби-Уан. Не би задал такъв глупав въпрос, но беше прекалено слаб, за да размишлява.

Куай-Гон поклати глава.

– И аз пътувам за Бендомиър. Изпълнявам задача, възложена от Галактическия сенат. Мисиите ни нямат нищо общо една с друга.

– И все пак сме заедно – каза Оби-Уан. – Можете да ми покажете...

Куай-Гон отново поклати глава.

– Не, Оби-Уан, не затова съм тук. Пътищата на нашите съдби са различни. Сега е моментът да опознаеш хората, на които ще служиш. Трябва да забравиш за мен. Ще служиш на джедаите, но не като рицар. И това е достойна задача.

Той не изрече това с жестокост. Но думите на Куай-Гон прорязаха Оби-Уан като с меч. Всеки път, когато надеждите му нарастваха, те бяха унищожавани.

За Оби-Уан беше ясно, че дори случайността да ги бе събрала на

един и същи кораб, Куай-Гон не искаше да има нищо общо с него. Ако слуховете бяха верни, Оби-Уан или ученик на неговата възраст щяха да бъдат само един болезнен спомен за падауана, когото Куай-Гон беше загубил. Момчето не можеше да се бори с миналото на рицаря джедай.

Той скри разочарованието си и се опита да изглежда силен въпреки физическата си слабост.

– Разбирам – каза Оби-Уан.

Вратата на медицинския сектор се отвори с милиметър. През отвората се подаде триъгълна глава и искрящи зелени очи се впиха в Оби-Уан. Щом нахалникът видя, че Оби-Уан го е забелязал, вратата се затвори.

Оби-Уан се обърна към Куай-Гон.

– Прав сте. Моята мисия трябва да е първата ми грижа. Аз ще... – той млъкна, защото вратата пак се откряна. Оби-Уан с мъка се подпря на лакти.

– Хайде влез, де! – извика той на нахалника.

Един арконянец се шумгна в стаята в стаята. Беше малко по-нисък от останалите с кожа, която беше повече зелена, отколкото сива.

– Не искахме да ви безпокоим...

– Няма нищо – меко каза Оби-Уан.

– ... но ни казаха да се срещнем с Клат'Ха тук. Имало нещо, за което искала да говорим. Чухме, че едно младо момче се е сблъскало с хътянин във велика битка и е оцеляло – изрече арконянецът. – Дойдохме, за да видим великия герой. Извинете за безпокойството. Ще почакаме отвън.

И той тръгна да излиза.

Оби-Уан погледна през рамото му, преди да си спомни, че арконяните говореха за себе си винаги в множествено число – „ние“. Нямаха чувство за индивидуална личност и живееха само в колонии.

– Май е най-добре да ти обясня – каза Оби-Уан. – Първо, не беше велика битка. Хътянинът просто ме повдигна и започна да ме души, докато припаднах. Не съм никакъв герой.

– Това, че изобщо си оцелял, значи доста – отбеляза Куай-Гон.

– Именно – арконянецът направи няколко стъпки напред. – Хътянинът всява огромен страх в нас. Вие сте показали сила и смелост. Ние ви се възхищаваме, защото сте герой.

Оби-Уан погледна към Куай-Гон безпомощно. Разбра, че не може да промени непоклатимото мнение на арконянеца. Куай-Гон се извърна, за да скрие усмивката си.

– Добре, седни и се представи – каза Оби-Уан. – На този кораб ще

имам нужда от възможно най-много приятели.

– Нашето име е Си Триймба – започна арконянецът, като седна на един стол. – Знаем, че вашето е Оби-Уан Кеноби. За нас ще е чест да бъдете наши приятели.

Вратата на медицинския сектор се отвори. Клат'Ха влезе вътре явно раздразнена.

– Добре, че сте тук – каза тя на Си Триймба.

Си Триймба се изправи на крака си.

– Ние... – започна той, но Клат'Ха го прекъсна, като се обърна към Куай-Гон.

– Имаше проблем – отривисто каза тя. – Някой е пипал екипировката ни. Младият Си Триймба установи това при рутинна проверка. На склад имаме три арконянски машини за прокопаване на тунели. И трите са повредени.

– Как така? – попита Куай-Гон.

Си Триймба пристъпи напред.

– Термокомите, които следят повърхностната температура на свределите, са демонтирани, сър. И свързващите куплунги са изтръгнати, за да не могат да се изключат.

– Какво означава това? – попита Оби-Уан.

Куай-Гон се замисли за миг.

– Арконянските тунелопробивачи са машини, които пробиват почва и скала. Докато правят това, въртенето на свредела, който се трие в камъка, загрява машината. Без термокомите охладителната система не може да работи. А без свързващите куплунги операторът на машината не може да я изключи. Тя ще продължи да дълбае, докато не се стопи от горещината. Всички в нея ще умрат.

– Точно така – мрачно потвърди Клат'Ха. – Мисля, че знаем кой е отговорен.

Бумтящ глас, който говореше на хътянски, се чу зад вратата: „Зи бата не бийши та Джемба? За мен ли говорите – Великия Джемба?“

Хътянинът отвън беше доста по-едър от онзи, който беше пребил Оби-Уан. Хътяните живееха по стотици години и не спираха да растат – нито на размер, нито на подлост. Точно този – Джемба – имаше толкова широка уста, че можеше да погълне трима души наведнъж. Огромното лице и очи на Джемба изоълниха вратата.

– Да – отвърна спокойно Куай-Гон, – за теб говорим, о, Велики Джемба. Влез вътре, ако можеш.

Джемба се възпротиви.

– Много години минаха, откакто можех да се промъквам през такава малка дупка, джедай – избоботи Джемба. – Защо ти не излезеш от тук? – облиза той устни.

Куай-Гон отиде до вратата и се изправи пред хътянина.

– Обвинен си в саботиране на арконянските тунелопробивачи.

– А-а-а! – възкликна Джемба, отстъпвайки с една крачка. Постави ръка на най-горното си сърце – хътянски жест, означаващ невинност. – Никога! Кълна се, джедай, не съм аз. Да ти приличам на създание, което би се промъквало, за да поврежда чужда екипировка?

Нито за миг Оби-Уан не повярва на хътянина, но за малко да избухне в смях, представяйки си как огромният хътянин се промъква където и да било.

– Естествено, не вярвам, че си го сторил лично, Велики – каза Куай-Гон. – Но някой може да го е направил по твое нареждане.

– А-а-ах! А-а-ах! – Джемба се изви назад като гигантски червей и пак тупна ръка върху най-горното си сърце. – Нараняват ме подобни обвинения! Нищо не знам за случая. Погледни в сърцата ми, джедай, и ще видиш, че не лъжа! Защо всички си мислят, че съм зъл? Само защото съм хътянин ли? – попита Джемба. – Аз съм честен бизнесмен.

– Достатъчно! – каза Клат'Ха с отвращение. Тя пристъпи напред, за да се изправи пред Джемба, ръцете ѝ бяха на бедрата, точно над бластера, който бе прикрепен към левия ѝ крак. – Няма съмнение, че е бил някой от хората ти.

– Нищо не знам по този въпрос, кълна се! – изръмжа Джемба.

Клат'Ха посегна към бластера си.

Куай-Гон вдигна ръка, нареждайки ѝ да спре.

– Вероятно – подхвана Джемба, а очите му се присвиха лукаво – твоите хора са го направили, за да ми навредят. Вашата неоснователна омраза към мен е добре известна. Вече поиска от минната гилдия да забрани на „Офуърлд“ да оперира на Бендомиър. А сега, като повдигаш подозрения срещу мен и моя екип, се надяваш да ме премахнеш законно.

– Не ме интересува дали ще бъдеш изгонен законно или не – задъхано отвърна Клат'Ха. – Просто искам да си заминеш!

– За това говоря! – изръмжа Джемба. Огромният хътянин погледна умолително към Куай-Гон. – Виждаш ли пред какво съм изправен? Как може един хътянин да се бори срещу такава неоснователна омраза?

– Извинявай, Джемба – каза Клат'Ха с подигравателна вежливост, – но не е неоснователно да ненавиждаш един лъжец, интригант и страхлив убиец.

Огромното тяло на хътянина се наду от обида.

– Още не сме стигнали Бендомиър – заяви Джемба, – а тази жена се опитва да ме дискредитира пред минната гилдия. Сега се опитва да ме натопи! Чуй я как ми говори. Няма никакво уважение в гласа ѝ!

– Може да не те уважавам, Джемба – отвърна на атаката Клат'Ха, – но определено не се опитвам да те натопя. Лъжите ти са толкова жалки, колкото отричанията ти.

Джемба изрева от ярост и се хвърли срещу Калт'Ха. Той се удари в касата на вратата, която започна да се пропуква под натиска му. Ужасен, Си Триймба изсъска и се притисна към стената. Оби-Уан наблюдаваше смаян. Хътянинът можеше да срути цялото медицинско помещение!

Клат'Ха извади бластера си, но Куай-Гон застана пред нея и вдигна ръка. Той посрещна погледа на хътянина. Оби-Уан долови как Силата изпълва стаята.

– Достатъчно – тихо изрече Куай-Гон.

Джемба спря да се блъска във вратата. Хътянинът знаеше, че не може да стигне до Клат'Ха. Куай-Гон погледна към Клат'Ха. Тя бавно наведе бластера и го върна в кобура на бедрото си. Оби-Уан не можеше да не се възхити на уменията на Куай-Гон. Усети нотка на съжаление. Имаше толкова много неща, които желаше да научи от джедай.

– Сега – започна Куай-Гон с помирителен тон – нека преразгледаме положението. Машините са били повредени. И двамата твърдите, че не сте били вие. Няма друг начин за разрешаване на конфликта, освен откритата вражда. – Куай-Гон погледна към всеки от тях. – А това е нещо, за което и двамата нямате желание, сигурен съм.

– Джедай – каза Джемба, – ти се смяташ за справедлив човек. Но когато хътянини и човеци спорят, дори и най-справедливите хора застават срещу моята раса – гласът на хътянина избухва със злобен тон. – Щом тя иска война, ще има война. А ако ти застанеш на нейна страна, кълна се, ще те смачкам като плод пта! Статутът ти на джедай не те предпазва!

Заплаха увисна тежко във въздуха. Беше ясно, че думите на хътянина не бяха празни приказки. Той щеше да убие всеки, който му се опълчеше. Оби-Уан не се беше сблъсквал със същество, изтъкано от такава ненавист.

Беше толкова лесно да се разреши положението, помисли си Оби-Уан. Хътянинът беше уязвим, заключен в малкия коридор пред медицинското помещение. Куай-Гон можеше да извади светлинния си меч, да се хвърли напред и да разреже хътянина надве.

Но Куай-Гон само кимна.

– Благодаря за предупреждението – изрече той.

„Разбира се – осъзна Оби-Уан, – предупреждението е дар.“

Джемба кимна, сякаш беше доволен, после се плъзна по коридора.

Клат'Ха изпусна дълга въздишка.

– Добре, добре мина – измърмори тя и забърза към вратата. – Трябва да предупредя хората си. Ако това не е война, поне ще е нещо подобно на война.

И тя изтича навън.

Куай-Гон тъжно поклати глава.

– Между двамата съществува силна омраза. Никой от тях няма да се вразуми.

– Не разбирам – каза Оби-Уан. – Защо пуснахте хътянина? Може и да е невинен за престъплението, в което е обвинен. Но аз съм сигурен, че е виновен за други.

– Да, виновен е – съгласи си Куай-Гон. – Но Клат'Ха умее сама да се защитава. Като джедаи ние сме длъжни да защитаваме само онези, които нямат друго средство за отбрана.

– И все пак някой от хората на Джемба е развалил тунелокопачите. Защо не се опитайте да разберете кой? – попита Оби-Уан.

Куай-Гон отговори:

– Защото, ако някой от екипа на Джемба е виновен, ще го злепостави пред миньорската гилдия. Може да го изгонят от Бендомиър завинаги. Джемба знае това и няма да посочи с пръст никого от своите.

– А! – каза Си Триймба. – Клат'Ха сигурно усеща същото. Ако някой научи, че обикновен работник се е опитал да натопи Джемба, минната гилдия ще побеснее.

– Но пък едва ли е трудно да се разбере кой всъщност е саботирал тунелокопачите – въодушевено отбеляза Оби-Уан.

Куай-Гон вдигна вежди.

– Това не е твоя работа – предупреди го той. – Ако тръгнеш да търсиш термокомите, ще намериш само неприятности. Не се бъркай. И не ходи в отделението на „Офуърлд“. Още не си напълно оздравял, Оби-Уан.

С тези думи Куай-Гон се обърна и излезе от стаята. Момчето изчака няколко секунди. После внимателно се надигна от леглото.

– Но джедаят каза, че не сте оздравели! – загрижено извика Си Триймба.

– Си Триймба – бавно започна Оби-Уан, – колко са големи тези

термокоми?

– Не са големи – Си Триймба показва разстояние от осем сантиметра. – Не е трудно да бъдат скрити.

– Ако намерим термокомите, ние ще разберем кой е извършителят – увери го Оби-Уан.

– Това е вярно, Оби-Уан – съгласи се Си Триймба. После се спря и издаде същия странен съскащ звук. – Ние съжяляваме, но когато казвате „ние“...

– Имам предвид ти и аз – каза Оби-Уан.

– А! – възкликна Си Триймба. Зеленикавата му кожа сякаш пребледня. – Ние ще трябва да отидем в частта от кораба, която е на „Офуърлд“.

– Зная – тихо изрече Оби-Уан. Той разбираше какъв е рискът. А и Куай-Гон му бе наредил да не ходи там. Обаче той не беше ученик на Куай-Гон. Не беше задължен от честта да му се подчинява.

Несъмнено Куай-Гон го смяташе за недостоеен за тази задача. Но колебанията на Куай-Гон бледнееха пред джедайските принципи. Справедливостта трябваше да възтържествува!

– Си Триймба, Клат'Ха притежава голям кураж – обясни Оби-Уан, – но и Джемба няма да ѝ се даде лесно. Той е безскрупулен, лукав и няма да се поколебае пред нищо. Ето защо трябва да бъде спрян. Толкова е просто – и толкова трудно. Ще те разбера, ако не пожелаеш да ми помогнеш. Наистина. Ще си останем приятели.

Си Триймба преглътна.

– Ние ще ви последваме, Оби-Уан – каза той.

Глава 9

Ясната цел накара Оби-Уан да се почувства силен отново. Той и Си Триймба решиха да претърсят арконянската част на „Монумент“. Логично беше да отхвърлят първо най-лесното.

Оби-Уан и Си Триймба успяха да преровят кухните, складовете, помещенията за упражнения и коридорите, без да изглеждат подозрително. Си Триймба дори спусна Оби-Уан в боклукчийските шахти, за да огледа и там. Не откриха нито следа от задигнатите термокоми.

– Налага се да претърсим каютите, Си Триймба – каза Оби-Уан, махайки парче боклук, залепено за косата му. Момчето въздъхна. По каютите имаше над четиристотин арконянски миньори. Просто не можеше да си представи как ще му позволят да претърси каютите им.

– Това не е проблем, Оби-Уан – отговори Си Триймба.

Оби-Уан беше забравил как мислят арконяните. Те нямаха думи за „аз“ и „мое“. Затова Си Триймба премина и претърси всяко скришно място и складово помещение в каютите. Стотици пъти арконяните попитаха: „Какво правим ние?“

Всеки път Си Триймба простиичко отговаряше:

– Ние търсим нещо, което сме загубили.

При което арконяните пак задаваха въпрос:

– Ние можем ли да помогнем да го намерим?

А Си Триймба отвръщаше:

– Ние не се нуждаем от съдействие.

След тези реплики Си Триймба и Оби-Уан претърсиха стаята и си тръгнаха.

Но не всички работници на „Аркона Минерал Харвест“ бяха арконянци. Някои бяха ниски миърянци със сребристи коси, завръщащи се на Бендомиър, а други бяха човечеци. Оби-Уан трябваше да е внимателен с тях. Неведнъж се налагаше да използва Силата, за да убеди някой свадлив миньор, че трябва да го пусне да търси.

Беше изморителна работа за все още неоздравял човек, но Оби-Уан пренебрегна собствената си болка и отпадналост. Дждедаят не се предаваше пред такива трудности.

След един дълъг ден Оби-Уан и Си Триймба отидоха в кухнята за късна вечеря. Оби-Уан изяде пълна порция печена птица горак с венчелистчета от мала от Алдераан. Си яде арконянски гъби с дактил – вид

жълт амонячен кристал. Храната на арконянеца ухаеше... хубаво. Гъбите не бяха лоши, но дактилът миришеше като отрова.

Оби-Уан сбръчка нос.

– Кой би могъл да яде подобно нещо?

Си Триймба се усмихна. Очите му заискриха.

– Някои същества се чудят как хората могат да пият вода и въпреки това на вас ви харесва. Дактилът ни е необходим, както на вас – водата.

След като каза това, той взе малко жълти камъни, пхна ги в устата си и ги схруска като бонбони.

Когато Оби-Уан се пресегна да вземе сол, Си Триймба уплашено дръпна чинията си.

– Солта увеличава нуждата ни от дактил сто пъти – обясни Си Триймба. – Тя е много опасно вещество за арконяните.

Оби-Уан поръси със сол ястието си от птица горак.

– Всички ние си имаме отрови, предполагам – развеселено каза той, отхапвайки зальк.

Си Триймба се ухили срещу него и се зае с дактила. Беше почти като да си в Храма и да се храниш с Бант или Рийфт, помисли си Оби-Уан. Приятелите му липсваха, но той започваше да харесва Си Триймба все повече. Арконянецът притежаваше кураж и решителност, които го впечатляваха. А и Оби-Уан осъзнаваше, че е нужна много смелост, за да може арконянецът да се отдели от групата си и да помага на един чужденец.

– Знаеш ли – отбеляза Оби-Уан, – има едно нещо, което не разбирам. Джемба спретва хубаво шоу. Но усещам, че се страхува от Клат'Ха и арконяните.

Си Триймба глътна хапка дактил и гъби.

– Ние мислим, че си прав, Оби-Уан. Той се страхува от нас. Макар да нямаме такова намерение, той мисли, че ние ще го унищожим.

– Как така? – попита Оби-Уан.

– В „Офуърлд Майнинг“ шефовете и надзирателите трупат богатства, докато редовите миньори не изкарват нищо. Много от тях са роби. А в „Аркона Минерал Харвест“ нямаме главатари, нито надзиратели. Всеки работник получава част от печалбата. Това не безпокоеше „Офуърлд“, докато Клат'Ха не стана главен бригадир. Тя се свърза с по-добрите работници от „Офуърлд“. На тези, които бяха роби, тя предложи да ги откупи и да ги освободи, ако приемат да работят за нас. На другите, които работеха на договори, тя предложи да откупи договорите им.

– Звучи справедливо – каза Оби-Уан.

– Наистина е справедливо – съгласи се Си Триймба. – Точно това е причината Джемба да се страхува от нас. Много добри работници искат да се присъединят към нас. Ако добрите дойдат при нас, в „Офуърлд“ ще останат само лошите.

– Разбирам – каза Оби-Уан. – Значи след няколко години Джемба ще остане само с главатари без подчинени. Изобщо не му се иска.

Си Триймба се захили, после пак стана сериозен.

– Но Джемба ни попречи. Той вдигна цената на трудовите договори и робите. Вече не можем да си позволим да наемаме работници от „Офуърлд“.

Оби-Уан започваше да разбира, че галактиката е много по-сложно място, отколкото си мислеше. Храмът го беше подготвил за доста неща, но не и за това. Той знаеше, че повечето светове в галактиката бяха забранили робството и предполагаше, че то е много рядко срещано. Но тук имаше стотици работници, държани незаконно.

Оби-Уан се ужасяваше само от мисълта за робството. След като „Офуърлд“ беше платила добри пари за закупуването и обучението на роби, малко вероятно беше компанията да ги продаде евтино или да ги пусне без бой. Клат'Ха беше права, като каза на Оби-Уан, че се е намесил във война. Тази битка вероятно се водеше в миньорските лагери на стотици светове.

Той искаше да се затича към друга част на кораба със светлинен меч в ръка, за да поправи всяко зло. Но не това беше начинът и той го знаеше. Трябваше да открие термокомите. Изобличението беше единственият начин да се сражаваш с Джемба.

Момчето бутна чинията си настрана.

– Претърсихме навсякъде в тази част на кораба, Си – каза той. – Термокомите трябва да са на територията на „Офуърлд“.

Арконянецът пое дълбоко дъх, после бавно издиша.

– Добре. Ние сме доволни.

– Доволни ли? – попита Оби-Уан. – Сега ще навлезем в територията на „Офуърлд“. Мислех, че те е страх от хътяните.

– Така е – съгласи се Си Триймба. – Но въпреки това сме доволни. Ако термокомите не са тук, то ние сме невинни. Някой в „Офуърлд Майнинг“ наистина се опитва да ни убие.

– Да, разбирам защо това е така успокояващо – подкачи го Оби-Уан, въпреки че наистина разбираше.

Арконяните се излюпваха от яйца и растяха в огромно гнездо –

заедно с хиляди братя и сестри. Още от невръстна възраст бяха учени да мислят за себе си като група. Мисълта, че някой арконянец – брат или сестра на Си – би направил нещо, което да навреди на групата, изпълваше младия арконянец с ужас.

– Значи сме готови да търсим на хътянска територия? – попита Оби-Уан. – Трябва да намерим начин да се промъкнем там.

Си Триймба избута чинията си с гъби и дактил.

– Както казахме преди, Оби-Уан, ние ще те последваме.

Оби-Уан се усмихна.

– Може да съжаляваш, че каза това.

Глава 10

Оби-Уан и Си Триймба пролазиха по въздушната шахта и се врязаха в тъмната каюта през една решетка. Огромен уипхидянец спеше на койката – топка от козина с дъх на кисело. Мирият на евтина дресеялска бира изпълваше помещението.

Тази каюта изглеждаше като паметник на нечистотията, точно като останалите, които Оби-Уан беше видял днес. Уипхидянецът беше облечен с мръсна, полуошавена кожа от родната му планета Тула. Купчини изрисувани животински черепи, натрупани във всеки ъгъл, приличаха на ловни трофеи. По-лошото, както виждаше Оби-Уан, бе, че хътяните бяха правили оргия в същата стая – подът беше покрит с парчета от полуизядени малки животни.

Оби-Уан разгледа мрачната сцена долу. Уипхидянецът вероятно беше пиян. Иначе щеше да е навън да играе сабак или някоя друга игра с приятелите си.

Но момчето чувстваше, че нещо не е наред. Дали уипхидянецът не се преструваше, че спи? Това можеше да е капан.

Оби-Уан се опита да огледа стаята по-добре. Тя изглеждаше безлюдна, ако се изключи уипхидянецът. Но Оби-Уан не виждаше ъглите на каютата.

Несигурността му нарасна. Усещаше тъмни вълнички в Силата, но какво означаваше това? Злото се процеждаше през тази част на кораба подобно на отровен въздух. Вече беше претърсил няколко каюти. Беше намерил незаконно оръжие – бунтовнически пушки и биологични гранати. Беше намерил малко ковчеже с кредитни чипове, които беше възможно да са плячка от кражба. Но не беше открил термокомите.

Отново проучи с поглед уипхидянеца. Той лежеше на нара си. Под главата му Оби-Уан забеляза зле прикрито оръжие. Сред подобни създания да спиш с бластер беше правило.

Оби-Уан гледаше как уипхидянецът диша. Не дишаше дълбоко и равномерно, както би искал Оби-Уан. Той изобщо не спеше дълбоко – само дремеше леко.

Твърде често в миналото нетърпението на Оби-Уан му беше носило неприятности. Този път той реши да се довери на инстинктите си.

Предпазливо и тихо Оби-Уан отмина тази каюта. Погледна назад в тесния въздухопровод. Си Триймба го следваше по петите. Бедният

арконянец едвам движеше голямата си тригълна глава в шахтата.

Изведнъж Си Триймба си удари главата в металната обвивка. Чу се леко тупване. Оби-Уан се сви.

Понеже расата на Си Триймба беше еволюирала в тунелите на Аркона, неговите чудни фасетни очи изпусаха слаба биолуминисцентна светлина. Очевидно арконяните не бяха ловци. Оби-Уан се надяваше, че докато преминават над каютата, уипхидянецът няма да погледне нагоре.

Оби-Уан задържа дъха си и тръгна напред, приближавайки към въздушния отвор на следващата каюта.

Зловонието от съседната стая беше непоносимо – смес от миризма на кисела мазнина и мазна коса. Оби-Уан чу гласове, бумтящ смях на хътянин и животински звуци на уипхидянци.

Той разчисти праха и погледна през решетката. Каютата беше пълна с хътяни и уипхидянци, които бяха налякали на пода и играеха на зарове.

Си Триймба нямаше да може да се промъкне покрай тях. Трябваше да се върнат назад, както бяха правили доста пъти този ден. Оби-Уан се страхуваше, че са се загубили напълно.

Хвърляйки един поглед назад във въздушната шахта, Оби-Уан забеляза как Си Триймба внимателно се придвижваше към предишния въздушен отвор. Оби-Уан помахаше с ръка, за да привлече вниманието на арконянеца, когато неочаквано ослепяваща светкавица изригна от шахтата и прозвуча оглушителен гръм.

Някой беше стрелял с бластер в шахтата!

Дим започна да изпълва въздуха. Те бяха в капан!

Обезумял, Оби-Уан даде знак на Си Триймба да побърза към него. Но една огромна космата лапа се подаде през металната решетка и сграбчи Си Триймба за гърлото.

Искрящите очи на Си Триймба се разшириха от ужас. Той издаде кашлящ звук, който можеше да означава и вик за помощ. След това беше изтеглен от шахтата. Оби-Уан чу тупването на тялото му, когато то падна на пода.

През решетката зад него Оби-Уан чу някакъв хътянин да се смее.

– А ти ми викаш, че има плъхове във въздухопровода! Казах ти, че надушвам арконянец.

Сърцето на Оби-Уан биеше лудо. Знаеше, че след миг нечия глава ще се подаде в шахтата с бластер в ръка, проверявайки дали има още някой със Си Триймба.

Движейки се възможно най-бързо, той се прикри зад един ъгъл на двацет метра напред. Притисна се към стената. Пот течеше по лицето му. Зад себе си той чу слабия вик на Си Триймба. Един уипхидянец извика от бяс. Оби-Уан прехапа устни. Той искаше да оглушее за крясъците на Си Триймба, но заслужаваше да ги чува. Той беше забъркал арконянеца в тази глупост.

През въздушната шахта чу някой да изръмжава.

– Не виждам никого тук горе.

Не посмя да се върне за Си Триймба. Вместо това Оби-Уан пропълзя слепешком напред, като зави на няколко разклонения по въздухопровода. Трябваше да повика помощ!

Накрая се спря, задъхан. Нямахше кой да помогне от тази страна на кораба.

Куай-Гон го беше предупредил да стои далеч от територията на „Офуърлд“. Сега Оби-Уан осъзна, че трябва да се върне. Хътяните и уипхидянциите ще си помислят, че Си Триймба е шпионин. Могат да го измъчват, за да изтръгнат признание от него. Дори можеха да го убият. И нямаше да чакат дълго.

Постъпи толкова глупаво! Трябваше да осъзнае колко е трудно да се промъкне в тази част на кораба. Той беше изправил Си Триймба право срещу опасността. Възползвал се бе от неговата лоялност.

Може би колебанието на Куай-Гон за него е било съвсем основателно. Може би не заслужаваше да бъде джедай.

Оби-Уан изтри потта от очите си с крайчето на туниката си. Той провери дали светлинният меч е закрепен добре.

После тръгна назад, за да помогне на своя приятел.

Глава 11

Куай-Гон свали краката си от кушетката. Той усети как сърцето му бие забързано в гърдите, всяко мускулче беше напрегнато. Но защо?

Почиваше си, когато го усети. Сякаш някаква опасност беше наблизо, но нищо не заплашваше Куай-Гон...

Изведнъж той разпозна чувството. И преди го беше преживявал. Понякога джедаите усещаха, когато друг джедай наблизо е в беда. В някой момент джедаите дори виждаха замъглени картини от опасната ситуация. Куай-Гон потърси в съзнанието си, но не видя нищо. Само мъглявина.

– Оби-Уан – промърмори той. Сигурно беше момчето. Куай-Гон се опълчи срещу усещането. Беше нелепо, абсурдно. Момчето не беше негов падауан. Защо тогава имаше толкова силна връзка между тях?

И все пак тя съществуваше. Йода щеше да е щастлив.

Куай-Гон изръмжа. Той не беше щастлив.

Накъдето и да се обърнеш, момчето беше там. Той с радост излекува раните на Оби-Уан, но отхвърли отговорността да се грижи за неговото благоденствие. Ако момчето се беше забъркало в някаква неприятност, само трябваше да намери изход от нея.

Куай-Гон отново се изтегна на кушетката. Но този път, въпреки че успя да успокои тялото си, той не можа да усмири съзнанието си.

* * *

Времето сякаш пълзеше, докато Оби-Уан отчаяно търсеше Си Триймба. Наложил му се да си проправи път през въздухопровода, да се промъкне край миньорски каюти и да се визира през решетките. Мръсотия покри ръцете му, прах влезе в очите и в устата му, докато разбутваше прахоляк, наслагван от години.

Най-накрая откри Си Триймба четири етажа надолу, близо до долната част на кораба. Малка каюта беше преправена, за да служи за затворническа килия. Очевидно „Монумент“ е имал нужда от временен затвор за транспортните си курсове. След като познаваше пътуващите с този курс, Оби-Уан не се изненада.

Оби-Уан погледна през отвора. Единият глезен на Си Триймба беше прикован към стената. Той лежеше проснат на пода с разперени ръце. Извън обсега му лежаха няколко жълти кристала дактил. Само на

половин дузина крачки един хътянин и двама уипхидянци пазачи играеха карти върху масивна метална маса.

Акронянецът изглеждаше пребит и посинен, но не само дишането му не беше наред. Цветът му се беше променил от здравословното сиво-зелено до оттенък на кал. Оби-Уан усети, че силите на живота у арконянеца са слаби, изчезващи. Но защо? Си Триймба беше погълнал дажбата си дактил, преди да започнат търсенето. Защо беше отслабнал толкова бързо?

Хътянинът пропълзя до Си Триймба и се ухили, докато гледаше надолу към пленника. Оби-Уан го разпозна. Това беше хътянинът, който го беше пребил.

– Готов ли си вече да говориш? – попита хътянинът. – Не го ли искаш този дактил? Мога да ти побутна няколко кристалчета.

Си Триймба се беше втренчил в него безмълвно. Дори и отгоре Оби-Уан виждаше, че омразата на приятеля му към хътяните не може да скрие страха му.

Хътянинът се наведе още по-близо, огромната му глава се простираше пред Си Триймба.

– Какво търсеше във въздуховода? Кой те прати да ни шпионираш? Изтощен, Си Триймба поклати глава.

– Не изглеждаш никак добре – процеди хътянинът. – Бихме ти достатъчно сол с инжекцията, за да унищожим всичкия дактил в тялото ти. – Той се облегна назад и изсумтя. – така, че защо не ни кажеш това, което искаме да знаем? Ще избегнеш смъртта. Някой друг е бил с теб. Кой? Арконяните не се движат поединично.

Си Триймба поклати глава отново. Главата му се извъртя настрани и устните му докоснаха пода.

Чувство на безсилие изпълни Оби-Уан. Трябваше да направи нещо. Той хвана решетката и я изтегли. Спусна се през отвора и после падна на пода. Само след миг светлинният меч беше в ръката му.

– Само със слаби и невъоръжени ли се занимаваш, хътянино? – попита той.

За момент хътянинът беше толкова зашеметен, че просто мигаше срещу Оби-Уан. После започна да се смее.

– Застреляйте го! – безцеремонно заповяда на пазачите уипхидянци.

Оби-Уан разчиташе на бавната реакция на уипхидяните. Те го зяпаха с отворени усти.

Оби-Уан се хвърли напред, замахвайки към тежката маса.

Светлинният меч леко премина през дебелия крак. Масата с трясък падна върху уипхидяните. Паянтови столчета, на които седяха, подадоха под тежестта и пазачите се строполиха на пода.

– Извинете, че ви прекъсвам играта – каза Оби-Уан. Без да отдели поглед от изненадания хътянин, той се пресегна през масата и грабна ключовете за оковите около глезена на Си Триймба – старо парче метал с проста ключалка. Оби-Уан хвърли ключа на Си Триймба.

Хътянинът запълзя към него.

– Младежо, още ли не си научил урока си? Как смееш да се противопоставяш на мен – могъщия Грелб!

– О, научил съм едно нещо – каза Оби-Уан. Държеше светлинния меч в готовност. – Нападаш само слабите. Вече съм готов да се бия с теб, страхливецо.

Грелб изгледа светлинния меч с отвращение.

– С това?

Оби-Уан хвърли поглед през рамото на хътянина към Си Триймба. Арконянецът беше успял да се освободи. Бързо поглъщаше дактила от пода. Цветът му започваше да се възвръща.

Докато хътянинът се приближаваше към Оби-Уан, огромният му юмрук се вдигна, Оби-Уан се наведе и се претърколи с класическо джедайско отбранително движение. Превъртайки се настрани, той удари хътянина със светлинния меч. Чу как плътта зацвърча.

Грелб изрева от ярост. Огромното му туловище го правеше тромав, той падна върху масата, пречупвайки краката на уипхидяните. Те закрепяха от болка и го заудряха с юмруци.

– Побързай, Си! – подкани го Оби-Уан. Застанал между Грелб и Си Триймба, той изчака, докато арконянецът стигна до вратата. После се втурна след него, а Грелб се опитваше да се изправи. Хътяните бяха силни същества, но не им беше лесно да се изправят.

– Няма да ти се размине, джедай! – Грелб избуча. – Този арконянец е шпионин! Това означава война!

Оби-Уан не му обърна внимание. Той почти влачеше Си Триймба по коридора. За тяхно щастие на долното ниво нямаше много движение. Успяха да достигнат арконянската граница без повече сблъсъци.

Когато влязоха в арконянската част на кораба, Оби-Уан забеляза двама арконянци граничари забързано да се отдалечават. Знаеше, че щяха да съобщят на Клат'Ха, че двамата са се върнали. И че са се появили от територията на „Офуърлд“.

Това, разбира се, означаваше, че Куай-Гон щеше да разбере за

неподчинението на Оби-Уан.

Си Триймба спря. Обърна се към Оби-Уан, искрящите му очи заблестяха отново със същата топла светлина.

– Ние ти благодарим, Оби-Уан. Ние дължим живота си на теб.

– Дължиш и залавянето си на мен – горестно каза Оби-Уан. – Извинявай, Си Триймба.

– Но твоят кураж ни спаси още веднъж – Си Триймба не се отказваше, стискайки рамото му.

– Ами твоят кураж? – отвърна му Оби-Уан. – Помисли за него, Си Триймба. Умираще, но въпреки това не ме предаде. Ти просто издържа на мъчението!

По лицето на Си Триймба се разля бавна усмивка.

– Така направихме ние – изрече доволен. – Така направихме.

Не ликувай чак толкова – каза му Оби-Уан с въздишка. – Сега трябва да се изправим пред Клат'Ха и Куай-Гон. Те изобщо няма да са доволни от случилото се.

* * *

Щом Оби-Уан и Си Триймба изчезнаха, Грелб отиде при Джемба и му разказа всичко.

Големият сив хътянин се надвеси над Грелб, побеснял от ярост. Джемба беше стотици години по-стар от Грелб и доста по-едър.

– Е? – избуча Джемба, оглеждайки се с бяс из стаята. – Знаех си! Рицарят джедай и младият му ученик са се присъединили към арконяните срещу мен!

– Беше неизбежно, о, Велики – каза Грелб. – Те мразят нашата раса.

– Ти си виновен! – изрева Джемба. – Би трябвало да ти отсека опашката и да я изям за вечеря.

Сърцата на Грелб затуптяха от страх и той прибра опашката към тялото си.

Джемба продължи.

– Щом искаше да саботираш тунелокопачите, трябваше да изчакаш да стигнем на Бендомиър.

Грелб се опита да изглежда наранен от обвинението, но Джемба не се хвана. Огромният хътянин плясна през лицето Грелб толкова силно, че Грелб да почувства как мозъкът му се превръща в желе.

След като се надигна от пода, Грелб каза:

– Преди не си се оплаквал от методите ми!

Кражби, саботажи и убийства бяха методите на Грелб, но той

имаше грижата „Офуърлд Майнинг“ винаги да получава печалба от това.

– Но този път са намесени джедаи! – изрева Джемба.

– Когато натупах момчето, не знаех, че е джедай – започна да се оправдава Грелб. – Ако знаех, вече да беше труп. Обещавам, следващия път...

Джемба посочи Грелб с огромния си пръст.

– Момчето не е лъжица за твоята уста. Няма да има следващ път. Аз ще се заема.

– Както желаш – каза Грелб. Той се обърна и като охлюв изпълзя от стаята. Когато вратата зад него се затвори със съскащ звук, той стегна юмруци, представяйки си, че стиска гърлото на Оби-Уан Кеноби.

„Разбира се, че ще има следващ път“, обеща си Грелб.

Глава 12

Оби-Уан мислеше да се върне в каютата, но знаеше, че е по-добре да се изправи пред Куай-Гон по-рано, отколкото по-късно. Той предложи на Си Триймба да си почине, но арконянецът отказа.

– Ще се явим пред тях заедно – каза Си Триймба, изправяйки се в цял ръст.

Те откриха джедая и Клат'Ха в арконянската зала, където светлините бяха намалени, за да симулират нощ, а музикалните дроиди нежно свиреха на арконянски флейти. Толкова късно в залата имаше малко арконянци. Те бяха със затворени очи и стояха неподвижно като статуи – това бе арконянската форма на сън.

Куай-Гон седеше на бара и пиеше някакъв синкав сок. Клат'Ха беше близо до него, а пред нея на плота имаше недокосната чаша сок. Оби-Гон ги погледна и разбра, че и двамата знаят какво е станало на територията на „Офуърлд“.

– Поне този път сте останали невредими – каза Куай-Гон, оглеждайки го хладно. – Е, откри ли нещо?

– Не – призна Оби-Уан. – Си Триймба бе заловен, преди да намерим термокомите.

– Оби-Уан ни освободи – похвали го Си Триймба. – Бяхме приковани към пода, а той сам се изправи срещу хътянина Грелб...

– Този, който сам стъпва на пътеката на опасността, заслужава да я посрещне сам – остро изрече Куай-Гон.

Очевидно смелостта на Оби-Уан не го беше впечатлила. Си Триймба замълча и изстреля един поглед към Оби-Уан, с който казваше: „Ние опитахме!“

– Умишлено престъпи моя заповед – изрече Куай-Гон.

– Изказвам уважение, но не съм под ваше ръководство, Куай-Гон Джин – тихо рече Оби-Уан. – Както непрекъснато ми напомняте. Куай-Гон се обърна и се вгледа в него за миг. Оби-Уан не можеше да разгадае какво се крие зад този напрегнат син поглед. Най-накрая той заговори:

– Твоите игри само влошиха нещата.

– Аз съм влошил положението? – запита Оби-Уан. – Какво искате да кажете?

– Да влоши го.

Лицето на Куай-Гон остана безизразно, тонът му – равен. Но сега

вече Оби-Уан усещаше неговото дълбоко раздразнение. Беше се надявал да спечели уважението на джедая. Но вместо това го гледаха като предател, недостоеен дори за голям гняв.

– Промъкнали сте се на територията на „Офуърлд“, нарушили сте самостоятелността им, хванали са ви и се е наложило с оръжие да си пробивате път обратно. Те ще използват това.

– Но рискът си струваше – Оби-Уан опита да се защити. – Ако бяхме намерили термокомите...

Клат'Ха го прекъсна.

– Термокомите бяха намерени преди един час, скрити зад един вазел със смазка. Който и да ги е оставил там, е очаквал да бъдат намерени.

Оби-Уан си затвори устата. Куай-Гон беше прав. Беше рискувал крехкия мир на кораба за едно нищо.

– Не разбираш ли, че проблемът не опира до термокомите? – попита Куай-Гон, опитвайки се да говори равномерно. – Джедаят трябва да вижда по-голямата картина. Забраших да се ходи в другата част на кораба, защото исках да намаля напрежението и да възстановя доверието. Как могат „Офуърлд“ да имат вяра на джедаите, ако ги спипат да се промъкват в тяхната територия? Как могат?

Изведнъж помещението се разтресе и се чу тътнеж. Чашата на Куай Гон се плъзна и се разби на пода. Си Триймба се хвана за корема. Алармени сирени започнаха да вият.

– Какво ни е ударило? – извика Клат'Ха.

Оби-Уан знаеше, че ако са се сблъскали с друг кораб или астероид в хиперпространството, звездолетът щеше да бъде разкъсан на парчета. Някъде далеч той чу „Унк, унк, унк“ от оръдията на кораба.

Куай-Гон отиде до илюминатора. Ръката му лежеше върху светлинния меч.

– Пирати – обяви той.

Глава 13

Куай-Гон се затича към мостика по главния коридор. Оби-Уан, Си Триймба и Клат'Ха го последваха. Навсякъде из кораба арконяните виеха от ужас – издаваха странни съскащи звуци, присъщи на расата им. Те се изпокриха в каютите си и залостиха вратите.

Под покривните плоскости на пода Куай-Гон чуваше виенето на генераторите, хранващи щитовете на кораба. Междувременно звукът „Унк, унк“ продължи, докато бластерите стреляха.

Той си мислеше, че знае какво е станало. Понякога пиратите минираха миньорските маршрути. Когато кораб попаднеше на мина, хипердрайвът избухваше и корабът излизаше от хиперпространството.

Щом това станеше, пиратите откриваха огън, унищожавайки оръжията и двигателите на кораба толкова внезапно, че нищо не подозиращите жертви рядко имаха време да реагират.

След това пиратите пращаха абордажни отряди и отмъкваха от кораба всичко, което можеха да вземат от жертвите.

В миньорски транспортен кораб като „Монумент“ нямаше кой знае какво за крадене, но пиратите не знаеха това. Разбираха го чак след като го взривяваха на парчета и претърсеха всяка отломка.

Подът се разтресе от още една експлозия. Докато корабът се извърташе настрани, Куай-Гон стигна до панорамния порт. През него той видя пет тогорянски бойни кораба, всичките с формата на червени хищни птици. Два профучаха покрай панорамния прозорец. Зелените светкавици на бластерите изригнаха от бойните кораби, удрайки се в „Монумент“. Металът скърцаше – сякаш протестираше. Коридорите се изпълниха с мръсен дим.

Оръдията на „Монумент“ бяха замлъкнали. Сега Куай-Гон разбра защо. Оръжейният мостик беше взривен. Парчета от горящи отломки светеха като звезди на мястото, където се беше намирал мостикът.

„Монумент“ се носеше като мъртъв в космоса. Въпреки че звучаха пожарни аларми, никой на мостика не даваше заповеди. Един тогорянски крайцер се насочи бързо към кораба.

Куай-Гон стоеше, наблюдавайки безпомощно как крайцерът приближава. Имаше моменти, когато си мечтаеше да не е сам, моменти, когато му се искаше да не е изгубил последния си падауан Занатос.

– Оби-Уан! – извика Куай-Гон. Макар да нямаше пълно доверие на

момчето, той не виждаше друг избор. Имаха нужда от някакъв план. Трябваше да действат заедно, ако искаха да оцелеят.

– Пиратите се готвят да се качат на борда – отсечено каза той. – Ще се опитам да ги спра. Иди на мостика и виж дали екипажът е жив. Ако са загинали, искам да изведеш кораба оттук.

Куай-Гон твърдо гледаше момчето. Знаеше, че иска много. Знаеше, че като джедайски ученик Оби-Уан беше управлявал малко кораби в тренажора, най-вероятно „облачни коли“ на Корускант. Никога не беше пилотираше кораб като този и никога не беше участвал в сражение.

– Мога да се бия с вас – възрази Оби-Уан.

Куай-Гон се обърна и сграбчи момчето за лактите.

– Чуй ме! Този път трябва да ми се подчиниш. Довери се на преценката ми. Мога да задържа пиратите, но всички ще умрем, ако корабът остане неподвижен. Не се тревожи накъде ще се насочим. Просто полети нанякъде. Щом пиратите стъпят на борда, приятелите им няма да стрелят по нас от страх да не убият водачите си. Сега върви. И полети!

Оби-Уан кимна. Куай-Гон забеляза несигурността в очите на момчето. А и самият рицар джедай не беше убеден дали Оби-Уан ще успее да пилотира кораба.

Но не беше и сигурен дали ще съумее да удържи пиратите.

Оби-Уан кимна.

– Няма да ви разочаровам.

Куай-Гон го проследи с поглед, докато Оби-Уан се насочи към мостика, следван от Си Триймба. Изведнъж момчето му се стори толкова младо...

За част от мига Куай-Гон се изкуши да го последва и да остави пиратите на уипхидяните и арконяните. Но миньорите нямаше да могат да се опрат на тогоряните. Налагаше се да се довери на Оби-Уан.

Куай-Гон чу далечен звук от бластери. Това можеше да означава само едно – пиратите бяха стъпили вече на борда. Въпреки, че арконяните гледаха да се скрият от сблъсъка, работниците на „Офуърлд“ с готовност се впуснаха в боя.

Разбира се, пиратите щяха да изпратят повече от един абордажен отряд. Куай-Гон реши да остави екипа на „Офуърлд“ да се оправя сам. Той се впусна по коридора към дока за кацане. Клат'Ха се затича след него.

Той зави на едно разклонение. Огромен тогорянец пират стоеше точно на пътя му, очите му искряха като зелени въглени върху тъмната козина на лицето му. Тогорянецът замахна с огромните си нокти, за да

разкъса Куай-Гон.

Но Куай-Гон бе майстор джедай. Силата го беше вече предупредила. Той се наведе под лапата на тогорянския пират, очаквайки това движение, и стисна светлинния меч, закачен на колана му. Острието изскочи и преряза коленете на тогорянеца, който изрева от болка.

Още тогорянци се появиха иззад ъгъла и приближаваха към тях. Клат'Ха, обзета от дива паника, извади бластера си и започна да стреля. Един тогорянец изпищя от болка, по огромните му заострени зъби се появи кръв.

Всички тогорянци отвърнаха на стрелбата със своите бластери. Куай-Гон избягна два изстрела, а след това използва светлинния си меч, за да отбие други три.

Клат'Ха клекна долу, крещейки от бяс. Тя беше умел войн, но врагът ги превъзхождаше двайсетократно. Куай-Гон се закле да направи всичко възможно да запази живота ѝ.

* * *

Вратата към мостика беше залостена и нажежена. Оби-Уан усети горещината, която се излъчваше от нея, докато се опита да я отвори. Пожар бушуваше от другата страна. Загърбвайки болката, той се опита да отвори вратата.

– Няма смисъл – каза му Си Триймба. – Това е противопожарна врата. Затваря се, ако на мостика избухне огън.

Оби-Уан се отдръпна от вратата. Директен удар от тогорянските кораби беше поразил мостика. Но поражение от мощен бластер или протонно торпедо би причинило много повече щети от един пожар. Най-вероятно имаше дупка в корпуса.

Беше опасно да се опитва да отвори вратата. Можеше да има само пожар, но можеше и да е по-зле. Всичкият въздух можеше да е излетял навън.

Той си спомни погледа на Куай-Гон, когато джедаят го помоли за помощта му. Този път не трябваше да го разочарова.

Оби-Уан се успокои, за да използва Силата. Той усещаше механизма и само едно малко усилие беше нужно, за да го отключи.

А после какво? Ако отвореше вратата, можеше да бъде засмукан в космоса. Или токсичен дим да пропълзи в коридора и да ги задуши. А можеше огънят да се разпростре из помещението.

Той нямаше избор. Концентрира се и вратата се откряна.

На мига силен полъх го блъсна в гърба. Оби-Уан остана без дъх,

докато корабната атмосфера свистеше край него, изсмуквана от вакуума на космоса. Оби-Уан се задържа на касата на вратата, за да не бъде засмукан навън. Само за това можа да се хване. Зад него Си Триймба се залови за края на едно контролно табло.

Мостикът наистина беше поразен. Въздухът свистеше навън през малката кръгла дупка над панорамния порт.

– Трябва да запуша пробойната! – изкрещя Оби-Уан на Си Триймба.

Но преди Оби-Уан да може да се помръдне, Си Триймба се просна на пода. Той пролази през мостика, хващайки се ту тук, ту там. Оби-Уан можеше само да се държи за вратата и да гледа. Нямахме как да спрем Си Триймба, нито да му помогне.

Си Триймба се пресегна към един сферичен компас – кръгъл метален предмет, който служеше за резерва, ако основният навигационен компютър излезеше от строя. Борейки се с пищящия вятър, Си Триймба пристъпи с усилие към корпуса и пусна компаса близо до пробойната. Вакуумът го засмука и след миг въздушното течение утихна.

– Браво на теб! – каза Оби-Уан, когато се затича към пилотската кабина. Капитанът и навигаторът, все още завързани с колани към креслата си, бяха изпаднали в безсъзнание от липсата на въздух. Още минута и те щяха да се задушат. В залата се усещаше топлина. Бластерните изстрели бяха поразили навигационния терминал и метални отломки се въргаляха навсякъде. Но с толкова малко въздух в помещението пожарът беше изгаснал.

Оби-Уан освободи капитана от коланите и го премести на пода. После погледна към контролното табло. Имаше ужасно много светлинки и копчета. За момент главата му се завъртя, не знаеше какво да прави.

Той погледна към панорамния екран.

Тогорянски кораби обкръжаваха „Монумент“. Тежък крайцер, който беше превърнат в боен кораб, кръжеше много близо. Щитовете му трябваше да бъдат свалени, за да може да се движи в такава близост.

Една червена светлинка настоятелно мигаше на таблото до Оби-Уан. Той осъзна, че предните изстрелващи механизми за протонните торпеда са заредени и готови. Те бяха стандартни отбранителни механизми за транспортъори, преминаващи през подобна зона. Компютърът беше извън строя, но и без него момчето се прицели към мостика на бойния кораб.

Сърцето му биеше като лудо. Страхуваше се от това, което трябва

да направи. Надяваше се Куай-Гон да е прав, че пиратите няма да посмеят да стрелят по собствените си хора, които бяха на борда. Защото, ако отвърнеха на огъня, щяха да ударят с всичко, с което разполагаха.

– Какво ще правиш, Оби-Уан? – попита Си Триймба, вкопчил се здраво в мостика.

– Ще пратя честитка на тогоряниците – намусено отговори Оби-Уан.
– Все още не сме мъртви!

Той се пресегна към контролното табло и изстреля протонните торпеда.

* * *

Бластерен огън осветяваше коридорите на „Монумент“, заслепявайки Куай-Гон. Той отбиваше изстрелите или ги избягваше.

Мъртви тогоряници лежаха в коридора зад него. Живите пирати препречваха пътя му напред. Виковете им кънтяха.

За момент той се задържа зад мъртвите тела. Искаше му се някой да му помогне. Но хората на „Офуърлд“ се сражаваха на друг фронт.

– Къде са ти арконяниците? – извика той към Клат'Ха, – Малко мощ ще ни дойде добре.

– Арконяниците не се бият! – извика в отговор Клат'Ха, изпращайки един изстрел към тогоряниците. – Най-вероятно са се залостили в каютите си.

– Ами хората на Джемба? – попита Куай-Гон. – Извикай ги на помощ.

– Няма да дойдат – тъжно отвърна Клат'Ха. – Боя се, че оставаме само ти и аз, Куай-Гон.

Тогорянски пират капитан се хвърли напред по коридора, изскачайки от пелената дим. Той беше огромен, почти два пъти по-висок от човек. Черната му броня беше издраскана и носеше белезите на хиляди битки. Човешки череп се мятеше на верига, закачена на врата му. Козината му беше тъмна като нощта, а зелените му очи проблясваха злокобно.

В едната си ръка държеше грамадна вибросекира, а в другата – енергиен щит. Заострените уши на пирата бяха свити назад до черепа му. Той пристъпи напред, за да посрещне човека.

– Запознай се със смъртта си, джедай! – изкрещя тогорянецът пират. – И преди съм ходил на лов за твоята раса, а днес ти ще си моята вечеря!

Изведнъж Куай-Гон осъзна, че пиратите отстъпваха зад черния си

капитан. Но нямаше къде да отидат, освен към друг свързващ тунел. Те вероятно се опитваха да го обградят.

Клат'Ха скочи напред и стреля с бластера си. Тогорянецът вдигна щита си и лесно отблъсна атаката. После изправи смъртоносната си виброросекира. Само с едно незначително движение оръжието можеше да отсече човешка глава. Куай-Гон направи плавно движение напред с вдигнат светлинен меч.

– Няма съмнение, че си убивал и преди – меко каза Куай-Гон, – но днес ще останеш без вечеря.

Той скочи към тогорянеца. Пиратът изрева и замахна със секирата.

* * *

Заслепяваща светлина, ярка като слънчевите лъчи, освети космоса, когато протонните торпеда достигнаха тогорянския боен кораб.

Оби-Уан предпази очите си, а Си Триймба извика.

Половината от бойния кораб се разпадна, разхвърляйки отломки из пространството. Втори взрив последва първия и арсеналът на бойния кораб експлодира.

Парчета метал заваляха като дъжд върху „Монумент“. Огромна част от бойния кораб се заби в друг тогорянски звездолет.

Оби-Уан нямаше намерение да чака, за да види дали пиратите ще го обстрелват. Докато се съвземаха, той натисна едно копче, зареждайки още торпеда в изстрелващия механизъм.

След като навигационното табло беше извън строя, единственият начин да се управлява корабът беше ръчно. Оби-Уан сграбчи лостовете, дръпна силно назад и активира дроселите. Той чу сухото скърцане на метал. Дали беше повредил двигателите?

Бързо се консултира с терминалите. Видя какъв е източникът на звука. Два тогорянски крайцера бяха захванати към дока на кораба му. Прилагайки силна тяга, Оби-Уан се отскубна от корабите, разкъсвайки херметизираните люкове.

Всичкият въздух около дока щеше да изхвърчи навън.

Куай-Гон беше отишъл да спре абордажните отряди на пиратите.

Оби-Уан стисна зъби и започна неистово да се надява, че само пирати ще бъдат засмукани в космоса заедно с отломките.

Пред него тогорянският кораб откри огън.

* * *

Подът под краката на Куай-Гон се разтресе, когато се сблъска с пирата капитан, който тежеше четири пъти повече от него.

Дори и при нормални обстоятелства всички сили на Куай-Гон щяха да отидат, за да отблъсне пирата. Той се опита да запази равновесие, докато отбиваше удара на чудовището.

Пиратът почти падна, но бързо се вдигна, за да замахне с вибросекирата си. Острието се заби дълбоко в дясното рамо на Куай-Гон и той падна на пода.

Джедаят се задъха от режещата болка. Рамото му го болеше така, сякаш гореше. Той се опита да вдигне ръката си, но не успя.

Зад гърба на пирата Куай-Гон чу звук от разкъсан метал. Херметичната връзка се късаше. Неудържимо течение задуха в помещението, докато въздухът на кораба излиташе със свистене. Куай-Гон видя капки от собствената си кръв да прелитат като дъжд при буря.

Бластери и каски на мъртви тогорянци бяха засмукани от залата. Те се блъскаха в огромния тогорянский пират и той вдигна щита си, за да се предпази, отстъпвайки назад.

Куай-Гон позволи на течението да го повлече. Той бе засмукан от вакуума на космоса, но така се приближи към пирата капитан.

Ако загинеше, щеше да вземе чудовището със себе си.

* * *

Гъста бластерна стрелба ехтеше на „Монумент“. Тогорянският боен кораб се беше прицелил в мостика, но след внезапното движение на грамадния кораб изстрелите непоразяваха целта.

Оби-Уан избута настрани мисълта за това кой може да е загинал при атаката. Той включи двигателите на заден ход.

Най-близко намиращият се боен кораб започна да стреля напосоки в космоса. На Оби-Уан беше нужен половин миг, за да насочи протонните торпеда, и после ги изстреля към корпуса на бойния кораб.

* * *

Докато вакуумът го засмукваше навън, Куай-Гон „повика“ светлинния си меч в лявата си ръка. Той се приготви за удар по краката на пиратския капитан. Тогорянецът скочи високо и избягна разрязващия удар, като след това се приземи с ботушите си право върху лявата ръка на Куай-Гон.

Борейки се с болката, Куай-Гон се опита да вдигне светлинния си

меч, но тогорянецът не му даваше да мръдне. Куай-Гон отчаяно се заизвива, но не успяваше да се изплъзне. С притисната лява и ранена дясна ръка Куай-Гон почти не можеше да се сражава с чудовището.

Пиратът капитан изрева лудо и триумфиращо, а въздушното течение свистеше около него. То разкъсваше коридора като торнадо. Куай-Гон едва дишаше.

Изведнъж главата на пирата изчезна. Туловището на тогорянеца се повлече назад, грабнато от жестокия вятър.

Куай-Гон погледна към коридора. Клат'Ха бе клеknала на пода, отчаяно стискаше вратичка на шкафче с една ръка, а с другата държеше мощния бластер.

В разгара на битката тогоряниците бяха забравили за жената.

В коридора имаше бронирана врата, която трябваше да се затвори автоматично при падане на въздушното налягане. Но след всички повреди по кораба не беше чудно, че тя не се задейства.

Куай-Гон кървеше силно. Едва-едва дишаше. Съвсем отслабнал, с последната си воля той призова Силата и отмести няколко отломки. Докосна бутоните на вратата и я затвори. Когато ураганът престана да свести през кораба, всичко изпадна в мъртва тишина.

Куай-Гон чуваше само собственото си дишане, а Клат'Ха се бореше да си поеме дъх.

* * *

Тогорянският боен кораб избухна във взрив от светлина.

Си Триймба се занимаваше с комуникационното табло, изпращайки сигнали за помощ. Можеше да минат дни, преди Републиката да прати кораб, но можеше и някой звездолет да се отзове след секунди.

Изведнъж бойните тогорянски кораби се отлепиха от „Монумент“. Стрелковият и бойният кораб бяха унищожени. Капитанският им крайцер и вторият абордажен кораб бяха откъснати от корпуса на „Монумент“, а телата на мъртвите пирати летяха из пространството.

Последният от пиратите се изстреля в хиперпространството, неподозирайки, че са победени от едно дванайсетгодишно момче.

Оби-Уан пилотираше „Монумент“ сред блещукащите звезди. Предупреждаващи сирени звучаха навсякъде. Мониторите показваха, че от дузина места изтича въздух.

– Изглежда, като че корабът се разпада – каза Оби-Уан на Си Триймба.

Си Триймба тревожно кимна с тригълната си глава.

– Сега се налага да кацнем, Оби-Уан.

– Къде да кацнем? – попита момчето, поглеждайки напред в празното космическо пространство.

Си Триймба се наведе над навигационния компютър.

– Не работи – каза той.

– Да, знам – отговори Оби-Уан. – Затова управлявам ръчно. Къде е екипажът? Защо никой не идва да ни помогне?

– Вероятно се занимават с ранените, а може самите те да са пострадали – Си Триймба се взря в панорамния екран. – Чакай! Ето там!

Оби-Уан можеше само да мерне с поглед планетата пред тях – син мраморен цвят на вода се прокрадваше през белотата на облаците.

– Откъде да знаем, че въздухът е годен за дишане? – попита Оби-Уан. Атмосферата можеше да е отровна, а планетата враждебна.

– По-добре ще е от вакуума – отбеляза Си Триймба.

Фасетните очи на арконянеца срещнаха погледа на Оби-Уан. Големият кораб потрепери, още един предупредителен монитор се включи, сигнализирайки, че въздушното налягане спада.

– Ние не смятаме, че има избор – меко каза Си Триймба.

* * *

Грелб и спътниците му тичаха по коридорите в арконянската част на кораба. Миньорите на Хътянина Джемба се биха добре срещу пиратите, но доста хътяни и уипхидянци бяха загинали.

Възможността арконянците също да са мъртви беше голяма. Грелб се надяваше да задигне някаква плячка от труповете.

Но когато достигнаха арконянската част, той откри, че арконянците изобщо не бяха хванали оръжието. Вместо това, те бяха оставили джедая да ги защитава.

Грелб погледна зад един ъгъл и видя как Клат'Ха помага на Куай-Гон да се изправи на крака. Джедаят имаше дълбока рана на дясното си рамо, а лявата му ръка беше наранена и подута.

Хътянинът се усмихна и се отдръпна зад ъгъла, преди някой да го е видял.

Той зашепна на уипхидянците зад себе си:

– Идете да кажете на Джемба, че всички арконянци са страхливци, които не смеят да излязат от каютите си, за да се сражават. И че техният безценен джедай е тежко ранен. Сега е добър момент да се нападне!

* * *

Оби-Уан прелиташе през водния свят, преминавайки от ден към тъмнина, към нощ, озарена от пет греещи луни, които висяха в небето като многоцветни камъни. Под него огромни създания летяха на многобройни ята. Те изглеждаха сребристи на лунната светлина – с дълги, подобни на куршум, тела и с могъщи криле. Приличаха на някакъв странен вид летящи риби, чиито криле бяха еволюирали до грамадни размери. Размахваха крилетете си, полузаспали, докато „яздеха“ вятъра. Някои от тях погледнаха любопитно към кораба.

Стискайки лостовете за управление, докато корабът се сучеше и тресеше във всички посоки, Оби-Уан виждаше само океана. Тогава, най-накрая, той съзря на хоризонта малък скалист остров, в който се разбиваха океанските вълни.

Насочи кораба към скалата, стисна здраво лостовете и извика от усилие, докато се опитваше да забави спускането на машината.

Глава 14

Десетки миньори бяха убити или ранени при атаката, затова медицинският сектор беше пълен. Малцина от ранените бяха арконянци. Както беше предрекла Клат'Ха, всички арконянци освен Си Триймба се бяха заключили в каютите си при първия знак за опасност. Повечето от ранените бяха членове на корабния екипаж или миньори на Джемба.

Раните на Куай-Гон биха били сериозни за обикновен човек, но джедаят изчака всички други, преди да поиска от медицинския дроид да го бинтова в стаята му. Клат'Ха отказа да остави рицаря, независимо колко настойчиво Куай-Гон я подтикваше да си почине.

– Не и докато ти не се справиш – твърдо каза тя.

Оби-Уан беше приземил кораба само на няколко метра от скалистия бряг. Нощта беше увиснала като мъгла над острова. След като се установи, че атмосферата е стабилна, десетина души от екипажа на кораба излязоха навън, за да започнат отстраняването на повредите по корабния корпус, а други оглеждаха околността. Сребристи дрейгони летяха в нощното небе и очевидно спяха в полет. Много от тях бяха изпонакацали по скалите на острова. Не беше безопасно да се стои навън и капитанът нареди никой да не работи отвън през деня, когато зверовете щяха да са будни. Корабният инженер докладва, че ще са нужни две нощи, за да се поправи звездолетът.

Оби-Уан стигна до каютата на Куай-Гон, когато медицинският дроид пръскаше дезинфектант върху ужасната рана на Куай-Гон. После започна да я лепи и затваря. Вибросекиратора на пиратския главатар беше поразила рамото отзад, чак до ребрата. На Оби-Уан му се зави свят само като гледаше раната, но Куай-Гон седеше спокойно, позволявайки на дроида да си върши работата.

– Извадили сте късмет, че сте оживели – каза медицинският дроид на Куай-Гон. Той обърна поглед към Клат'Ха. – Сега ще отидеш ли да си починеш?

Тя кимна уморено.

– Ще мина да те видя по-късно.

Клат'Ха излезе заедно с медицинския дроид. Вратата се затвори със съскащ звук след тях.

Куай-Гон се отпусна на един стол. Оби-Уан го изчака да заговори или да отбележи присъствието му.

Синият взор на Куай-Гон изучи Оби-Уан за момент.

– Оби-Уан, когато ускори кораба, какви мисли имаше в главата ти?

– Мисли ли? – колебливо попита Оби-Уан. – Не мислех за нищо особено. Просто разбрах, че трябва да се махнем бързо оттам.

Желанието му да не даде грешен отговор го изтощаваше. По-добре щеше да е да каже чистата истина. Куай-Гон щеше или да одобри действията му, или да ги порицае. Оби-Уан се беше изморил от опити да му се хареса.

– Значи не си се замислил за факта, че ще откъснеш корабите им от доковете и че ще убиеш стотици пирати със своето действие? – попита Куай-Гон с неутрален тон.

– Нямах време да мисля какво правя – отвърна Оби-Уан. – Силата ме водеше.

– Беше ли те страх? Беше ли ядосан?

– И двете – призна си Оби-Уан. – Аз ... стрелях по пиратите, но не го направих с гняв. Стрелях, за да спася живот.

Куай-Гон кимна едва забележимо.

– Разбирам.

Това беше отговорът, който очакваше Куай-Гон. Той показа, че Оби-Уан навлизаше все по-навътре в Силата.

И все пак Куай-Гон се почувства странно неудовлетворен. Той запитва сърцето си. Наистина ли желаше момчето да се провали в това изпитание? Това би било голям неуспех за един джедай.

Но той не можеше да е несправедлив. Наистина Оби-Уан не го беше разочаровал. Момчето смело беше приело задачата да пилотира кораба. Животът на стотици хора беше в ръцете му, но той не се беше поколебал. Беше защитил честта на учителите си.

Тогава защо на Куай-Гон му беше толкова трудно да му вярва?

„Защото вярвах на друг. С цялата си душа вярвах на Занатос, но резултатът беше катастрофален.“

Чувството за загуба беше толкова силно, че дори и сега Куай-Гон я усещаше като жива рана. По-скоро би поел десетина удара на вибросекирата на пиратския главатар, отколкото отново да усети такава загуба и болка.

Оби-Уан объркано стоеше пред Куай-Гон. Беше толкова изтощен, че краката му трепереха. Правилно ли беше отговорил, или не? Не знаеше. Усещаше само душевната борба на Куай-Гон, която не разбираше. Бяха действали заедно, за да спасят кораба. Би трябвало между тях да се създаде някаква връзка. Но Оби-Уан го чувстваше по-далечен от

всякога.

Да заговори ли? Вероятно, ако Оби-Уан беше попитал Куай-Гон какви са били мислите му, джедаят щеше да отговори.

Но преди Оби-Уан да събере смелост, се чу потропване на вратата. Момчето изтича да я отвори.

Си Триймба влезе вътре. Аркомянецът беше останал без дъх.

– Какво има? – попита Куай-Гон. Той се изправи и внимателно раздвижи рамото си, за да види дали лепилото е хванало.

– Моля, елате бързо! – каза Си Триймба. – Хътянинът Джемба е откраднал дактила ни!

Глава 15

– Няма да ти се размине – предупреди Куай-Гон хътянина. Той говореше спокойно. Зад Куай-Гон дузина арконянци стояха мълчаливо. Оби-Уан беше сред тях, наблюдавайки гърба на джедая. Куай-Гон беше ранен лошо и изглеждаше на ръба на припадъка.

Джемба се разтресе от учудване, подобно на гигантски сив червей.

– Какво можеш да направиш, жалък джедай? – избумтя ликуващо той. – Никой не може да спре великия Джемба! Твоите арконянци бяха твърде страхливи, за да се изправят срещу пиратите. Те се изпокриха, докато моите хора се сражаваха и загиваха. Скоро тези страхливци ще бъдат мои роби!

Джемба и бандата му бяха превзели залата на арконянците. Стена от работници на „Офуърлд“ – хътяни, уипхидянци, човеци и дроиди – се издигаше зад гърба на Джемба. Работниците на „Офуърлд“ бяха готови за бой. Куай-Гон, Оби-Уан и арконянците гледаха дулата на поне тридесет бластера. Някои от злодеите на „Офуърлд“ държаха щитове и носеха брони. Хората на Джемба очевидно бяха сложили ръка не само върху арконянския дактил. У тях бяха повечето оръжия на борда.

Оби-Уан се почувства оскърбен. До него Клат'Ха беше почервеняла от гняв. Ръцете ѝ висяха свободно до тялото, готови да извадят оръжието. Но тя и арконянците бяха превъзхождани по огнева мощ.

– Не справедливост търсиш ти, Джемба – опита се да разговаря Куай-Гон. – Целта ти е само да задоволяваш алчността си. Нищо няма да разрешим така. Приберете оръжието.

Куай-Гон призова Силата, опитвайки се да накара хътянина да спре тази лудост. Но часове наред той се концентрираше върху раната, опитвайки се да ускори оздравяването, пренебрегвайки собствената си болка. Твърде слаб беше, за да убеди хътянина.

Джемба махна с ръка, сякаш проверяваше въздуха.

– О, това твоята могъща сила ли е? Ха! – изплю той. – Джедайските ти трикове са толкова мижави, че само ме размиват. Не действат върху Великия Джемба. Само се погледни, джедай. Не успя да се предпазиш от една вибросекира. За всички е ясно, че не умееш да се биеш. Нищо не можеш да направиш, за да ме спреш.

Смехът на хътянина изпълни Оби-Уан с ярост. Той изскочи иззад гърба на Куай-Гон – право пред Джемба.

– Аз мога да те спра – извика той и извади светлинния си меч.

Огромните очи на Джемба се присвиха от ярост. Биячите, които го заобикаляха, не отстъпиха. Те не се страхуваха от едно обикновено момче.

– Какво, джедай? – презрително се обърна Джемба към Куай-Гон. – Пращаш едно дете да се бие с мен? Това обида ли е?

Джемба се огледа надясно и наляво, и вдигна огромния си юмрук. Ако Джемба свалеше юмука си, Оби-Уан знаеше, че това ще означава сигнал хората му да открият стрелба. Оби-Уан нямаше да успее да отбие повече от няколко бластерни изстрела.

Куай-Гон се пресегна и докосна лакътя на Оби-Уан.

– Прибери светлинния си меч – спокойно му каза той. – Така няма да победиш. Ако започнат да стрелят, ще има много жертви. Джедаят трябва да познава истинските си врагове.

Оби-Уан трепереше. Изведнъж той се почувства объркан.

– Какво искате да кажете? – попита той. Пот се стичаше по лицето му. – Кой от тях е нашият враг?

– Гневът е нашия враг – мъдро рече Куай-Гон. Той хвърли поглед през помещението към Джемба. – Алчността и страхът са наши врагове също. Арконяните могат да издържат без дактил известно време. Не е нужно да се биеш сега. И прибързаността е наш враг.

Оби-Уан прозря мъдростта в думите на Куай-Гон. Той изключи светлинния си меч, поклони се на Джемба, сякаш беше достоен противник, и отстъпи назад.

– Мъдър ход, малкият ми – каза Джемба. След това хътянинът изкрещя на арконяните: – Искам работници. И съм склонен да плащам добре.

Понесе се слабо ехо. Зад Куай-Гон арконяните започнаха да си шушукат разгорещено, чуваше се само един бучащ звук.

Клат'Ха извика:

– „Офуърлд“ не плаща добре на работниците си!

Джемба започна да се бие в гърдите:

– Ще плащам с храна и дактил! – каза той. – За един ден работа ще давам на миньорите си по един ден живот!

– Предлагаш да плащаш на тези живи същества с дактила, който открадна от тях? – попита Оби-Уан. Той не вярваше на ушите си. Едва се съдържаше да не се хвърли и да насече Джемба на парчета.

Джемба разтегна устни в широка усмивка.

– Честно! Който работи за мен, ще оцелее! Който не – ще умре!

Какво по-добро възнаграждение мога да предложа?

През това време арконяните си шушукаха. За още по-голямо учудване на Оби-Уан някои от тях веднага тръгнаха към отсрещната част на помещението – към Джемба. Все повече се насочваха натам. Си Триймба се поколеба, но се присъедини към тях.

– Спрете! – изкомандва Клат'Ха на арконяните. – Какво правите?

Арконяните се спряха и погледнаха назад.

– Ние сме миньори – започна Си Триймба. – За нас няма значение дали сме под ръководството на Джемба, или на друг.

– Си Триймба, ами свободата ви? – попита Оби-Уан. – Не можеш да се откажеш просто така от нея!

Си Триймба го погледна тъжно.

– Ти си наш приятел, Оби-Уан, но не ни разбираш. Човеците ценят свободата колкото живота, но при нас не е така.

Арконяните се обърнаха вкупом и тръгнаха към Джемба.

Оби-Уан с всички сили се опитваше да проумее думите на приятеля си. Арконяните живееха в гнезда и споделяха всичко. На Аркона те копаеха дълбоко в почвата за корени, съдържащи вода и храна. Напълно разчитаха един на друг. Щом стъпеха на Бендомиър, щяха да копаят руда за Джемба. Докато общността им оцелееше, докато онова „ние“ съществуваше, свободата щеше да е едно нищо.

– Ако отидете при него – предупреди ги Клат'Ха, – той ще вземе каквото може от вас, но няма да ви даде нищо в замяна, освен онова, което вече е ваше по право. Джемба ще трупа сили, докато арконяните ще отслабват. Това ли искате?

– Не – призна Си Триймба, – но не желаем да умрем.

– Тогава трябва да му се опълчите – убеждаваше ги Клат'Ха. – Когато се изправите пред опасност, вие издигате стена и се криете зад нея. Така действат арконяните. Но когато някой ви разруши стената, вие скачате срещу него. Джемба не е по-добър от обикновен вредител. Той цели да ви унищожи. А ние можем да го разгромим.

Клат'Ха извади бластера си и миньорите на „Офуърлд“ вдигнаха оръжието и щитовете си, готови за стрелба. Оби-Уан изгледа разярената жена. Нейната ярост изпълваше стаята. Нужна беше само една искра, за да се възпламени обстановката.

Но това беше битка, която щяха да изгубят. Куай-Гон беше прав. Сега не беше нито времето, нито мястото за нея. Джемба трябваше да бъде спряна. Но не можеха да направят това.

– Си Триймба? – извика Оби-Уан. – Приятелю? Моля те само за

едно – спри!

Куай-Гон му хвърли изпълнен с уважение поглед, но Оби-Уан нямаше време да му се порадва. Той концентрира цялото си внимание върху Си Триймба. Понякога приятелството действаше там, където Силата не можеше.

Си Триймба се обърна към Оби-Уан, разкъсан. Да се отдели от арконяните щеше да е дръзка постъпка за него. Това беше известно на Оби-Уан. Той изчака, знаейки, че ако заговори пак, ще обиди Си Триймба.

Си Триймба кимна бавно. После се придвижи към отсрещната страна на помещението, за да застане до Оби-Уан и Клат'Ха.

Едва доловим шум изпълни стаята. Един по един арконяните последваха Си Триймба.

Глава 16

Срещата приключи с патова ситуация. Не оставаше нищо друго, освен да се разотидат. Оби-Уан остана с Куай-Гон. Въпреки, че джедаят запази пълно спокойствие по време на сблъсъка, пот беше избила по челото му. Оби-Уан само можеше да си представя каква концентрация е била нужна на Куай-Гон, за да постигне това.

– Ще ви заведе в каютата ви – каза му Оби-Уан. Той знаеше, че Куай-Гон се чувства слаб, щом джедаят не се опита да се противи.

Докато стигнаха до коридора, където беше каютата на Куай-Гон, походката му беше станала несигурна, а погледът му се бе замъглил. Той беше благодарен, че Оби-Уан беше с него. Когато зави зад последния ъгъл, майсторът джедай се спъна. Оби-Уан го хвана за ръката и го изправи.

– Зле ли се чувствате? – попита Оби-Уан с глас, изпълнен с тревога.

– Ще се оправя – едва изрече Куай-Гон. – Аз... просто трябва... да се концентрирам.

Оби-Уан му помогна да влезе в каютата си и изчака, докато джедаят седна. От сблъсъка насам един план зрееше в съзнанието му. Този път нямаше да направи грешката да не уведоми Куай-Гон за него.

– Майстор Джин – започна Оби-Уан, – хрумна ми една идея. Ще се върна във въздушните шахти в територията на „Офуърлд“. Вече знам разположението им. Ще изчакам докато Джемба остане сам, и ще му направя засада.

Куай-Гон затвори очи за момент, сякаш предложението на Оби-Уан му донесе толкова болка, колкото и раната му.

– Не – равно изрече той. – Няма да ходиш там.

Само преди мигове Куай-Гон беше впечатлен от начина, по който Оби-Уан се бе справил със ситуацията и как се беше отдръпнал от Джемба с достойнство. Сега момчето плетеше невъзможни планове, позволявайки на емоциите да победят здравия разум.

Разбира се, Куай-Гон трябваше да признае, че идеите му бяха не по-безразсъдни от тези, които самият той беше имал на младини. И все пак почувства толкова силно разочарование, че се изненада. Чувствата му непрекъснато ли ще го изненадват, когато има контакт с това момче?

Куай-Гон изморено се надигна от стола. Рамото, което пиратът беше поразил, избухна в пламъци от болка. Досега беше държал тази

болка настрани, но тя вече започна да го побеждава.

– Вижте, ранен сте – каза Оби-Уан. – Знам, че не можете да се биете. Но аз мога да го направя вместо вас. Мога да потисна гнева си и да се изправа срещу Джемба. Ако Джемба е мъртъв...

– Нищо няма да се промени – изморено довърши Куай-Гон. – Оби-Уан, не разбираш ли? Целта не е да убиеш Джемба. Той е само един хътянин. Има още много алчни и зли като него. Ако го убиеш, няма да спреш злите му кроежи. Друг като него, дори и по-лош, може да заеме мястото му. Ние трябва да научим тези разумни същества...

– Но той е зъл, нали? – попита Оби-Уан.

– Джемба е несправедлив – внимателно отговори Куай-Гон.

– Не съм виждал по-зъл от него! – избухна Оби-Уан.

Тъжна усмивка се изписа на устните на Куай-Гон.

– На толкова много места ли си ходил, млади Оби-Уан?

Оби-Уан замълча. Имаше много да учи. Сърцето му крещеше, че Джемба е зъл и превръща в роби невинни жертви. Ако някой заслужава-ше ужасна съдба, то това беше хътянинът. Но той щеше да се вслуша в думите на Куай-Гон.

– Виждал съм много по-лоши неща – продължи Куай-Гон. – Ако мислиш да убиваш от гняв, трябва да знаеш, че подобни мисли произхождат от Тъмната страна.

– Тогава как да го накараме да върне дактила? – попита Оби-Уан.

– Не можем. Няма как да принудиш някого да е справедлив и да е разбран. Подобни качества трябва да се раждат отвътре – не можеш да ги налагаш отвън. Засега избирам да чакам. Може би Джемба ще промени решението си. Или го очаква по-ужасна съдба. И в двата случая убийството не е решение.

– Но... вие сте убивали и преди – с колебание каза Оби-Уан.

– Така е – призна Куай-Гон, – когато нямаше друг избор. Но когато убивах, печелех само една битка. А това е малка, малка победа. По-големи битки са пред нас – битки на съзнанието. Понякога с търпение и разум, с даване на добър пример, съм печелил нещо повече от една битка – превръщал съм противника си в свой приятел.

Оби-Уан се замисли над това. Въпреки болката и слабостта си, Куай-Гон беше отделил време да обясни мислите си на Оби-Уан. Предния ден джедаят вероятно щеше да издаде строга заповед, преди да го отпрати. Нещо между тях се беше променило.

– Вие ме изпитвате, нали? – попита Оби-Уан. – Променили сте решението си. Имате намерение да ме вземете за ваш падауан – каза той,

опитвайки се да скрие напрежението в гласа си.

Куай-Гон поклати глава.

– Не – твърдо изрече той. – Не те изпитвам, Оби-Уан! Животът те подлага на изпит. Всеки ден предлага нови възможности за триумф или поражение. Но дори да преминеш изпита, това не те прави джедай. Прави те човек.

Оби-Уан отстъпи назад, сякаш Куай-Гон го бе зашлевил. Изпълнен с емоции, той прозря. Беше се заблуждавал. Мислеше си, че приема решението на Куай-Гон, че иска единствено уважението на джедая. Но дълбоко в душата си се надяваше, че ако действа смело и разсъдливо, Куай-Гон ще промени решението си.

Сега вече той прозря истината.

Куай-Гон забеляза промяната в очите на Оби-Уан. Момчето най-накрая разбра, че решението е окончателно. Той беше освободен. Гневът беше напуснал момчето. Но и нещо друго беше изчезнало – надеждите на Оби-Уан за бъдещето бяха избледнели.

Куай-Гон го следваше с поглед, докато Оби-Уан се обърна и избърса лицето си с ръкав. Плачеше ли момчето? Толкова болезнено ли го беше наранил?

Но когато Оби-Уан отново се обърна към него, само потта беше изчезнала от лицето му. Куай-Гон не забеляза никакви следи от сълзи. Вместо това, той видя най-ужасното състояние на поражение.

Беше изумен. След всичките благородни думи за спечелването на сърцето на врага, той осъзна, че току-що беше разбил сърцето на едно момче, което се надяваше единствено да стане негов съюзник.

Глава 17

Оби-Уан напусна каютата на Куай-Гон като в мъгла. Нуждаеше се от почивка, но никъде не намери покой. Постоя в каютата си, в салона. Накрая закрочи безцелно из помещенията. Изведнъж се оказа близо до машинното отделение, втръчен в голия пейзаж на безименната планета.

Пет луни, оцветени в червено и синьо, висяха като зрели плодове над смълчания океан. Ято дрейгони се рееше високо във въздуха, заспаля в своя полет. Брегът на острова не беше нищо повече от опасни вълнообразни скали. Навътре в острова черни вулканични върхове изпускаха дим, докато стотици огромни птици бяха накацали около тях.

Вратата зад него се отвори със скърцане. Миг по-късно Си Триймба застана до него.

– Ние те търсихме – каза той.

– Исках да помисля – отговори Оби-Уан. Беше радостен, че вижда своя приятел. Си Триймба показва непоколебимо доверие в него при срещата с Джемба. Това беше заздравило приятелството им и те го знаеха.

– Можем ли да попитаме за какво мислиш? – колебливо рече Си Триймба.

– Бях убеден, че в Храма е ужасно трудно – започна Оби-Уан. – Дните бяха изпълнени с учение и усилия. От нас се очакваше само най-доброто. Уважавах учителите си толкова много, че се стремях не само да оцелея, но и да постигна успехи. – Оби-Уан си пое въздух. – Но вече разбирам, че не съм имал никаква представа колко огромно зло може да ми покаже вселената. Досега не бях виждал истинска алчност. Не и като алчността на пиратите на Джемба. Повдига ми се от нея.

– Така и трябва – съгласи се Си Триймба. – Алчността е ужасно нещо.

– И се чудя... има ли у мен семена на същата тази алчност? – запита се Оби-Уан.

Си Триймба погледна объркано към своя приятел. Той видя силна болка, изписана по лицето на Оби-Уан.

– Защо си задаваш подобен въпрос, Оби-Уан?

– Защото цял живот съм искал да бъда джедай. Жадувах за това. Исках да се бия за честта, но ме обхващаше гняв, когато някой ми се изпречваше на пътя.

– Джедаят дава много на своите приятели – замислено каза Си Триймба. – Той защитава слабите и се сражава за общото благо. Ние не смятаме, че е лошо да искаш да се представиш добре. Не, това не е алчност.

Оби-Уан кимна, все още загледан в тъмното море. Той почувства силно желание да си бъде у дома, в Храма, където правилата бяха ясно очертани и обосновани. Тук той се чувстваше изгубен.

– След няколко часа ще съмне. Досега направи твърде много за мен, Си Триймба. Ще ми помогнеш ли още един, последен път?

– Разбира се, че ще ти помогнем – без колебание рече Си Триймба. Но как?

– Помогни ми да преодолея гнева си – каза Оби-Уан. Ръцете му бяха свити в юмруци. Той се вгледа в тях и разтвори пръсти. – Чувствам огромна ярост към Джемба. Той използва другите за собствена изгода и заради това искам да го убия. Но не ми харесват чувствата, които ме владеят в момента. Куай-Гон беше прав. Ако се опитам да спра Джемба, ще удовлетвори единствено своята собствена ярост.

– Изглеждаш ми спокоен – отбеляза Си Триймба.

– Нещо се е случило – тихо каза Оби-Уан. – Току-що го осъзнах. Куай-Гон никога няма да ме вземе за падауан. Според него съм недостоеен и сигурно не греша. Може би не съм създаден за това.

– И не си ядосан? – учудено попита Си Триймба.

– Не съм – отговори Оби-Уан. – Чувствам се особено, Си Триймба. Сякаш някакъв товар ми падна от плещите. Може би от мен ще излезе добър фермер. А да бъдеш добър... да бъдеш добър човек е много по-важно от това да бъдеш джедай.

– Ами Джемба? – попита Си Триймба.

– Веднъж Йода ми каза, че има трилиони жители в галактиката, но само няколко хиляди са рицари джедаи. Обясни ми, че не можем да поправим всяко зло. Всички същества трябва да се научат да защитават това, което е правилно, без непрекъснато да разчитат на джедаите. Може би точно това трябва да направят арконяните. Не знам какво ще се случи в бъдеще, но днес избрах да не се впускам в бой.

Оби-Уан се обърна към Си Триймба.

– Помолих те да се отделиш от твоите арконянци, за да ми дадеш шанс да ви помогна. Не се отричам от обещанието си. Не искам пак да те виждам безжизнен поради липса на дактил. Ще те защитавам, Си Триймба.

Глава 18

Джедайските лечителски техники на Куай-Гон изискваха да вложи цялата си енергия в заздравяването на разкъсаните мускули и борбата с инфекцията. Но мислите му неспирно се насочваха към Оби-Уан, към поражението, изписано по лицето на момчето.

Защо младежът проявяваше толкова настоятелен стремеж? През годините беше виждал много като него. Всеки път той внимателно им обясняваше, че нямат качества да бъдат рицари джедаи. Беше го правил от състрадание, за да не разберат горчивата истина твърде късно. Не беше ли така?

Твърдо решен, Куай-Гон се излегна на кушетката. Съжаленията сякаш да го държат буден, а той се нуждаеше от сън.

Корабът беше зловещо тих. Всички бяха изтощени от битката с пиратите. Куай-Гон чуваше само плисъка на вълните, разбиващи се в брега, и мекото ритмично жужене на някакви животни, които търсеха нещо под кораба.

Той спа неспокойно поради болката и тревогите, които не можеше да изкаже. Полусъбуден от измъчения си сън, Куай-Гон се надигна и прекоси помещението, за да вземе кърпа и да избърше потното си чело. Пийна малко вода и след това залепи пламналото си чело върху хладната стомана на малкия илюминатор. Неравните скали в далечината сякаш трептяха и вибрираха. Дали треската му се влошаваше? Странна, жълтеникава мъгла размазваше погледа му.

Беше станал твърде рано. Куай-Гон се върна при кушетката. Този път той заспа дълбоко и не сънува нищо.

Когато се събуди в ранни зори, дясната му ръка беше изтръпнала, но пооздравяла. Един корабен дроид бе почистил туниката му. Докато се обличаше, той усети, че е гладен. Това беше добър знак.

Докато отиваше към кухнята, забеляза, че корабът е като разбунен кошер. Арконяните забързано пренасяха личните си вещи.

Попита един от тях какво е станало.

– Идва приливът – каза арконянецът – и може да наводни кораба. Двигателите са в ремонт и няма да можем да се вдигнем навреме. Наредено ни е да се евакуираме.

– Евакуация ли? – учудено попита Куай-Гон. Имайки предвид дрейгоните навън, това си беше чиста опасност. – къде ще се

евакуирате?

– На хълмовете, по високите места на острова. Екипажът е открил някакви пещери. Трябва да стигнем до тях, преди слънцето да изгрее и чудовищата да се събудят.

Арконянецът се забърза, теглейки тежки торби и кутии.

„От лошо – към по-лошо!“ – каза си Куай-Гон. Обстрелвани от пирати, бяха попаднали в непознат свят, докато Джемба държеше пистолет на слепоочието им. А сега се налагаше да изоставят кораба, да се крият в пещери и да разполагат с ограничени запаси. Той усети надигаща се заплаха. Може би пиратите ще се появят, за да ги довършат. Има вероятност да умрат от глад или да се избият един друг. Приливът може да е толкова висок, че да погълне целия остров.

Тичащите наоколо арконянци изглеждаха уморени и съсипани. Предната нощ не бяха получили дактил, нямаше да получат и тази сутрин. Куай-Гон се чудеше колко време ще могат да издържат без него.

Той отиде до каютата на Клат'Ха и я завари забързано да събира нещата си. Вратата ѝ беше отворена.

Тя вдигна глава, когато джедаят влезе в стаята.

– Хубаво ще е да си събереш нещата – каза тя. – Идва прилив, а слънцето скоро ще изгрее.

На устните ѝ се изписа усмивка, щом отмести кичур червеникаво-кестенява коса от лицето си. Зелените ѝ очи грееха закачливо.

– Джемба е побеснял. Вероятно го е страх, че няма да се намери достатъчно голяма пещера за него.

– Защо е толкова ядосан? – любопитно попита Куай-Гон.

Клат'Ха вдигна рамене.

– Може би защото ситуацията е извън контрола му. Така мисля. Отначало той реши, че екипажът лъже. Но му се наложи да разбере, че ще се удави, ако остане. Струваше си да го видиш толкова разстроен.

Куай-Гон се смръщи.

– Кога арконяниците ще имат нужда от дактил?

Само за един миг развеселеността в очите на Клат'Ха се превърна в загриженост:

– Някои от тях вече са отпаднали – тихо заговори тя. – Ако не получат дактил до вечерта, ще започнат да линейт и ще умрат.

– Толкова скоро – измърмори Куай-Гон. Нещо го бодеше отвътре, инстинктът му казваше, че не е премислил добре.

Гневът на Джемба. Едва доловимият шум от животни. Стабилна скала, която се движи. Жълта мъгла...

Но на острова живееха само дрейгони. Екипажът беше огледал за хищници, малко след като кацнаха. Жълтата мъгла не беше плод на неговото зрение. Една пещера в самите скали изпускаше тази слаба жълта светлина.

Прозрението се възпламени като искра у него.

– Кажи на арконяните да не се страхуват – бързо изрече на Клат'Ха. – Мисля, че знам къде е дактилът. Връщам се веднага.

– Ще дойда с теб – веднага му предложи Клат'Ха. – А може да повикаме помощ...

Куай-Гон се замисли върху това. Без съмнение дактилът беше охраняван. Но гладните чудовища, поели на лов в сутрешното небе, можеха да се заинтересуват, ако много хора се появяха на открито. А и Джемба ще внимава много. Но един човек в черна туника, движещ се сам...

– Съжалявам, Клат'Ха! – каза той. – Няма да ти хареса това, което ще те помоля.

– Ще направя каквото и да е – с жар обяви Клат'Ха. – Длъжни сме да намерим дактила!

– Не, не ме разбираш – каза Куай-Гон. – Ще те помоля да изчакаш.

* * *

Хътянинът Грелб умееше да изпълнява заповеди, особено когато знаеше, че Джемба може да изяде опашката му, ако се бави. Той седеше на една канара с готов за стрелба бластер. От мястото си виждаше добре кораба. Джемба го беше пратил тук по две причини – да защитава минорите и арконяните при ситуацията на кораба и да се погрижи никой да не достига до пещерите, които бяха по-високо.

Не че Джемба беше загрижен за арконяните. Но те вече бяха негова собственост. Той защитаваше своята инвестиция.

До този момент дрейгоните летяха толкова високо или си седяха по скалите толкова далеч, че не бяха забелязали хътяните, арконяните и уипхидяните. Мъглата в ранното утро ги прикриваше. Въпреки това Грелб беше нащрек, готов да простреля всеки дрейгон, който се осмелеше да се спусне от небето, или всеки арконянец, който създаваше проблеми.

Миналата нощ тъмнината се бе превърнала в чудесно прикритие, когато изнасяха дактила. Джемба беше наредил на уипхидяните да свършат по-голяма част от работата. Краката им бяха доста меки и не вдигаха много шум, когато товареха дактила в контейнерите и го изнасяха от кораба. Никой не ги беше видял, беше сигурен Грелб.

Останалите миньори на кораба си ближеха раните след сблъсък с пиратите, а арконяните бяха прекалено уплашени, за да си показват носовете извън каютите.

Нареждането на екипажа всички да се евакуират от кораба и да бягат към пещерите се оказа малка стъпка назад. Дори и Джемба се притесняваше, че някой може да попадне на дактила. Оказа се мъдро, че бяха накарали уипхидяните да се катерят толкова високо.

Мъглата започна да се вдига, но сиви облаци заприиждаха от запад. Въздухът миришеше на сол и далечни светкавици. Грелб се боеше, че светкавиците ще принудят още дрейгони да кацнат на острова.

Докато арконяните се изсипваха от огромния черен кораб, един човек привлече погледа на Грелб – рицарят джедай Куай-Гон Джин. Той беше облечен в туника с качулка, но Грелб веднага го разпозна по осанката и походката. Куай-Гон бързо изпреварваше арконяните, сякаш умираше от желание да достигне до пещерите. Но за него не беше прическо да бърза, за да се подслони.

Грелб измъкна микробинокъла от джоба си и го насочи към джедая. Куай-Гон бързо изкачваше възвишението без следа от умора. Но вместо да се пхне в първата пещера, където вече се бяха събрали група арконянци, той продължи да се катери, прикривайки се зад един скат в желанието си да не бъде забелязан.

Грелб с удоволствие би се промъкнал, за да простреля джедая, но не смееше да го направи без разрешението на Джемба. Той се пресегна към комуникационната си конзола и натисна един бутон. Джемба се обади след секунди.

– Рицарят джедай се насочва към планината – изрече Грелб.

– Къде отива? – изригна Джемба. Звучеше изплашен и имаше основание за това.

– Не знам. Изобщо не ми харесва – отговори Грелб.

Джемба се поколеба за момент:

– Вземи подкрепления със себе си и се погрижи онзи да не се върне.

* * *

Си Триймба изглеждаше зле. Издаващият здраве зеленикав нюанс на кожата му се превръщаше в сив оттенък, а малките му люспи бяха започнали да падат. Куай-Гон беше изчезнал от часове.

Когато Клат'Ха му каза, че Куай-Гон е тръгнал да търси дактила, отчаяние беше изпълнило Оби-Уан. Беше се примирил, че няма да бъде

падауан на джедая, но пък и Куай-Гон не можеше ли да поиска помощта му поне веднъж?

Естествено, не направи това и бе тръгнал сам.

В тъмната пещера Оби-Уан смръщено изгледа приятеля си. Хътяните и уипхидянците бяха отнесли единствената светлина в по-голяма пещерна зала и затова при тях се промъкваха само бледи отблясъци.

Арконяните се бяха разположили в най-отдалечената пещерна зала. Но колко особени бяха тези места. Всяка пещера беше широка четири метра в най-тясната си част, а височината ѝ бе десет метра. Най-малко дузина тунели водеха към повърхността. На много места тунелите се разширяваха в огромни кухни.

Следи от нокти показваха, че някакви животни са ровили вътре, но въпреки това арконяните не откриха животинско леговище.

Работниците на „Офуърлд“ се скупчиха на входа, за да пазят някой да не излезе. Сталактити висяха над главите им като блестящи остриета. Можеше да се седне само върху разтрошени камъни. В смразяващите сенки очите на арконяните грееха със слаба светлина.

Си Триймба си тананикаше на арконянски. Другите правеха същото. Оби-Уан се приближи към приятеля си.

– Какво си тананикаш? – меко попита той.

– Пеем песен на благодарността – изрече Си Триймба. След това преведе на Оби-Уан.

Слънцето клони към заниз,
светът ни тук е черен,
в пещерата има само камък,
но братът ни остава верен.

Отвън бури може да вилнеят,
но ден и нощ са тука нежни,
един за друг арконяните лелеят,
на брата си оставаме верни.

За Оби-Уан песента звучеше тъжно. Но той не беше арконянец и не бе свикнал да живее в пещери. Вероятно песента бе по-радостна за Си Триймба.

Арконяните сякаш се бяха примирили със смъртта. Той не можеше да разбере подобно поведение. Желанието му да действа и да се бори растеше у него с всяка минута. Оби-Уан опита да потуши чувството. Нали непрекъснато го предупреждаваха за нетърпението му? Това беше

неговото изпитание. Трябваше да се съобрази с Кодекса на джедаите и да чака, дори и когато приятелят му линееше. Това беше най-трудното нещо, което беше правил. Но той вярваше в Куай-Гон.

– Обещай ми, че няма да се оставиш да умреш тук – каза тихо Оби-Уан на Си Триймба.

– Няма да се оставим да умрем – обеща Си Триймба.

– Сигурен ли си? Ще издържиш ли, докато Куай-Гон се върне? – разпалено го запита Оби-Уан.

– Ще се опитаме да живеем, Оби-Уан – обеща Си Триймба, – но дактилът трябва да дойде скоро.

Глава 19

Куай-Гон много внимателно се изкачваше по скалната козирика, която човек не би могъл да преодолее. В поройния дъжд той се хващаше за малки вдлъбнатини с пръстите на ръцете и краката си.

Знаеше, че трябва да побърза. Беше загубил време, тръгвайки от тази страна на планината, защото така вероятността да бъде забелязан беше нищожна. Накрая бе стигнал до място, където рискуваше да се покаже. Оттук нататък пътят вървеше право нагоре.

В момента повече се тревожеше за дрейгоните, а не за хътяните. Създанията вече се активизираха. Много от тях бяха кацнали на върховете отгоре, като че ли да изчакаат бурята. Той се придържаше към сенките, минаваше зад скалите, боейки се, че ще бъде забелязан. Понякога му се налагаше да изчака няколко болезнени минути, докато някой сребрист дрейгон не извърнеше глава от него.

„Търпение – непрекъснато си повтаряше той. – Трябва да съм търпелив“. Това беше неписан закон в Кодекса на джедаите. И въпреки това му бе трудно да е търпелив, докато животът на толкова много същества зависеше от него.

Пръстите му бяха разранени и кървяха. Недалеч една светкавица проряза небето, последвана от грохота на гръмотевицата. Вятърът се блъскаше и свиреше сред камъните.

Разбра, че е незащитен на открито. Той беше едър мъж и видима мишена за дрейгоните. Една светкавица би издала позицията му, дори би могла да го запрати надолу.

Спря се задъхан. Дъждовните капки се стичаха по челото му, а водата се просмукваше в дрехите му и те ставаха все по-тежки. Беше полузамръзнал и все още не възстановен от раната. Хвърли един поглед към океана. Наблизо, свил криле, един дрейгон се спусна като лазерен лъч към водата.

Той се заби във врящия прибой, след което плесна с криле. Докато се издигаше от пенливите вълни, една лъщяща риба се гърчеше в устата му.

За щастие дрейгонът не го беше забелязал. Дори и да го беше видял, не се интересуваше от човешката плът. Може би чудовищата не бяха виждали животни на сушата и затова не мислеха да ловуват там.

Куай-Гон не смееше да погледне надолу. Над себе си, на

неколкостотин метра, забеляза лека мъгла, излизаша от една вдлъбнатина. Беше нужен остър поглед на човек, който знае какво търси, но мъглата определено бе оцветена в жълто.

Дактилът не можеше да не е там.

Придвижването беше трудно. Нямаше отгъпкани пътеки. Човешки крак не беше стъпвал върху тази планета. Ако стъпеше на камък, най-вероятно щеше да поддаде под тежестта му. Дори и да не станеше така, камъните бяха остри и разраняваха краката му. Единствените растения, които забеляза, бяха дребни сиви лишеи, подаващи се от всяка цепнатина. Ако бяха сухи, стъпването по тях беше като разходка по килим. Но щом сутрешният дъжд заваля, лишеите станаха хлъзгави.

Макар да усещаше, че Силата го води към дактила, задачата му се струваше почти невъзможна.

Светкавица прорязва небето. Гръм разтърси скалата под него. Вятърът го блъскаше в гърба. Куай-Гон се притисна към скалата. Рамото му туптеше от болка.

„Малко остана“ – каза си той.

Точно над главата му проблесна светлина. Малки камъчета се забиха в бузата му.

За миг си помисли, че го е поразил гръм, но после осъзна, че е твърде немощен.

Бластер! Някой беше стрелял по него!

Куай-Гон наведе глава и се опита да погледне надолу. Забеляза ги веднага на скалите долу. За един хътянин е трудно да се скрие. Това беше Грелб – момчето за поръчки на Джемба. Той пълзеше, придружаван от няколко уипхидянци. Вдигнаха тежките си бластерни пушки и стреляха отново. Хътянинът се хилеше злорадо.

Бластерни изстрели експлодираха около Куай-Гон.

Светлинният му меч беше безполезен. Нямаше къде да се скрие и не можеше да отвърне на нападението.

Изтерзан от болка, Куай-Гон продължи нагоре.

* * *

Хътянинът Грелб гъргореше от доволство. Планът му действаше перфектно. Той знаеше, че Куай-Гон ще се появи от тази страна на възвишението, за да направи последното изкачване към дактила. Нужно беше само да заеме позиция и да чака.

Отначало се страхуваше от дрейгоните и гледаше да не се движи с надеждата, че ще го вземат за скала. Но лека-полека Грелб насъбра

смелост. Вероятно хвърчащите същества се хранеха само с риба.

Той не се страхуваше от зъбите им, но пък острите камъни на тази планета заплашваха да пробият дори и дебелия кожа на Грелб. Хътяни-нът искаше само внимателно да се плъзне обратно в кораба. Но точно сега имаше работа – трябваше да убие джедая.

Щеше да е голямо удоволствие.

Джедаят беше заклещен горе на скалата, докато пълзеше към хребета, където бе скрит дактилът. Куай-Гон нямаше бластер, с който да отвърне на огъня. Изглеждаше, че няма да е трудно да го убият.

Затова Грелб каза на злодеите си:

– Не бързайте. Позабавлявайте се.

Уипхидяните се задавиха от злорадство. Те обичаха да измъчват беззащитни създания. Поддържаха постоянен огън, като нарочно не уцелваха джедая. Стреляха достатъчно близко, за да го хвърлят в ужас.

Грелб изграчи.

– Вижте този червей, момчета! Напомня ми за животинчето, което хапнах за вечеря.

Но джедаят не беше червей. Той не се беше отчаял, не бягаше от опасността. Темпото му остана същото. Бавно и методично се катереше по отвесната скала, дори и когато камъкът се пръскаше на милиметри от лицето му.

Уипхидяните започнаха да се ядосват.

– Този да не е сляп? – оплака са един от тях. – Съсипва ни забавлението.

Грелб се намръщи. Не искаше уипхидяните да се оплакват. Нуждаеше се от лоялността им.

– Хайде да направим облог – предложи той. – Да видим кой ще уцели ботуша му.

– Отлично! – изкрещя първият уипхидянец. – Залагам петарка, че ще уцеля ботуша му с един изстрел.

– С един изстрел ли? – не повярва другият.

И те се обзаложиха.

Грелб заложи две към едно срещу уипхидянеца и с трепет наблюдаваше как джедаят стабилно напредваше по скалата. Двамата уипхидянци, които бяха направили облога, подпряха оръжието си на рамо. Задържайки дъха си, Грелб изчака първия уипхидянец да стреля. Светкавица прехвъркна, чу се гръм.

Порив на вятъра блъсна Грелб в гърба.

Джедаят беше поставил десния си крак върху една тясна издатина.

Пресегна се нагоре, за да се хване с ръка. Едва пазеше равновесие. Един изстрел в крака вероятно щеше да го свали.

– Хайде, стреляй! – извика Грелб.

Зад него се чу странен звук. Нещо като „ърп“.

Грелб се обърна да погледне към уипхидянеца, но зад гърба на Грелб беше застанал огромен дрейгон. Беше кацнал толкова безшумно, че никой не го беше усетил.

За пръв път виждаше такова създание отблизо. Дрейгонът имаше дребни сребристи люспи по цялото тяло, а огромните му жълти очи приличаха на рибешки. Нямаше предни крайници, само по един гигантски нокът на всяко крило. Устата му беше пълна с най-странните зъби – като огромни игли, извиващи се от венците му. Чудовището слабо му напомняше за иторианска акула бръснач.

Едрото влечуго беше погълнало наполовина един уипхидянец.

– А-а-а! – изкрещя Грелб, докато се опитваше да изпълзи към най-близката пещера.

Всички уипхидянци се обърнаха и започнаха да обстрелват дрейгона.

* * *

Куай-Гон премина последните три метра, след което се подслони в малка пещера. Там се спря, дишайки запъхтяно и подпрял ранената си дясна ръка на стената. Парливиет мирише на сяра и амоняк го удари в носа. Той се взря навътре в пещерата. Дактилните кристали бяха нахвърляни върху равния под на пещерата и изпускаха замъглено жълтеникаво сияние.

Бластерният огън беше още по-гъст. Оръжията издаваха едно постоянно „бум-бум-бум“. Но изстрелите вече не бяха насочени срещу него. Вместо това уипхидянците се бяха прикрили зад скалите и стреляха по дрейгоните. Бластерният огън ги привличаше на талази, хвърчащите чудовища прорязваха небето, спускайки се от високите скали. Няколко огромни звяра бяха паднали близо до уипхидянците, но живите връхлитаха от висините, изпълнени с неутолим глад.

Куай-Гон погледна надолу от скалата, за да наблюдава битката. Цяла сутрин се беше придвижвал, без да привлече вниманието на дрейгоните. Но сега с изстрелите на бластерите глупавите уипхидянци все едно ги канеха на закуска.

Дрейгоните пищаха с мощен крясък и прииждаха от облаците, политнали върху сребристите си криле. Зъбите им просветваха, когато

светлината се отразяваше в тях.

Уипхидянци се пръснаха и опитаха да се прикрият зад огромните канари. Един от тях изрева от ужас, когато летящият звяр се спусна от небето и го изтегли от скривалището му.

Куай-Гон използва тази суматоха, за да напълни с дактил платнената торба, която беше взел със себе си. В продължение на няколко минути уипхидянци се сражаваха, крещяха и умираха на дузини сред неудържимите атаки на дрейгоните.

Изведнъж огромна сянка затъмни светлината в пещерата. Един дрейгон изписка така, че скалите около Куай-Гон потрепераха. Той се притисна към стената на пещерата.

Пред входа на пещерата чудовището се вкопчи в скалата с ноктите си. Издаде пронизващия крясък отново и Куай-Гон разбра, че са го забелязали.

* * *

Докато дрейгоните се спускаха от небето, Грелб се отдалечаваше тихичко.

Огромните космати уипхидянци танцуваха из скалите, стреляха с бластерите си и издаваха бойни викове. Доста добре отвличаха вниманието.

За щастие на Грелб младите хътяни – подобно на някои видове червеи и мекотели – бяха способни да се провират през тесни отвори и да се крият в скалните цепнатини.

По този начин Грелб бързо избяга от огромните уипхидянци и ги остави сами да се сражават с чудовищата.

Беше преполовил пътя по склона надолу, когато посмя да вдигне глава, за да погледне към океана. Дори и тогава той притискаше тежката си бластерна пушка към гърдите. Приливът наистина беше направил вълните големи и те облизваха корпуса на „Монумент“. Но изглеждаше така, сякаш Джемба беше побягнал от кораба напразно. Нямаше да бъде наводнен днес. Грелб почувства облекчение, като разбра, че все още може да достигне скалите невредим.

Зад него, на възвишението, уипхидянци все по-рядко издаваха бойните викове и се бяха отказали да стрелят с бластерите си. Грелб би потръпнал от ужас, ако знаеше какво ги е сполетяло.

* * *

Крясъците на дрейгона бяха привлекли другите от ятото. Те се сби-ха за по-добра позиция, докато първият вкара издължената си сребриста глава в отвора на пещерата. Светкавици прорязаха небето зад него. По-дълги от ножове зъби блеснаха пред лицето на Куай-Гон. Той усети смрадта на мъртва риба в дъха на чудовището.

Изведнъж, наред отчаянието, Куай-Гон почувства нещо странно – слабо набраздяване на Силата. Докато се концентрираше, той набра мощ. Някой призоваваше джедай.

„Оби-Уан има нужда от мен“ – осъзна той.

Изумен, той се притисна още по-силно към стената. Налагаше се да се успокои, за да разсъждава. Момчето не би могло да го повика. Оби-Уан не беше негов падауан. Двамата не бяха свързани.

Куай-Гон не разполагаше с време да се чуди какво представлява по-викът, който беше отчаян и не търпеше отлагане. Дочул шум от движение, той погледна към входа на пещерата. За няколко мига дрейгонът беше крилете си в скалите, блокирайки изхода за бягство на Куай-Гон. После изведнъж изостави безплодните си опити.

Отдавна Куай-Гон следваше зова на Силата. Сега усети, че тя го вика. „Тичай! – заповядваше му тя. – Отиди при Оби-Уан“.

Сърцето на Куай-Гон беше лудо. Той се затича три крачки и скочи от ръба на скалата, знаейки, че под него има стотици метра пропаст, а отдолу го чакаха остри като мечове зъбери. Въпреки това, той се довери на Силата.

Не беше прелетял и петнайсет метра. Скокът му го беше изпратил право срещу дрейгона!

Той се блъсна в гърдите на звяра с глух удар. Създанието беше мокро и хлъзгаво. Куай-Гон едва се задържа в люспестата му кожа с крайчеца на пръстите си. Разкъсаните мускули на рамото му туптяха и горяха от непоносима болка. Той успя да прехвърли краката си и да се намести като ездач върху гърба на дрейгона.

Съществуващото изръмжа от ужас. То беше атакувало, за да погълне джедая. Сега разтърси врат в опита си да го събори от себе си. Кряскаше непрекъснато и пляскаше с криле, спускайки се към морето.

С едната си ръка Куай-Гон стисна здраво безценната торба с дактил и се приведе към врата на звяра. Използвайки всичката Сила, която можеше да събере, той му прошепна:

– Приятелю, помогни ми. Отведи ме при пещерите. Побързай!

Дрейгоните, които ловуваха уипхидянци, чуха отчаяния крясък на животното, което Куай-Гон яздеше. Те погледнаха нагоре и видяха

човека на гърба му. След това излетяха в ято, за да започнат гонитба.

Животното на Куай-Гон плесна с криле и пое към пещерите. Джедаят не беше сигурен, че може да контролира съществото дълго време, защото малкият му мозък беше изпълнен с жестокост и ръководен от неутолен глад.

Грелб се вайкаше заради смъртта на помощниците си уипхидянци, когато хвърли поглед назад към възвишението. Хиляди дрейгони се бяха скупчили там.

За своя изненада забеляза Куай-Гон Джин да скача от ръба на скалата върху гърба на един ловуващ дрейгон. Джедаят насочи животното към космическия кораб.

Челюстта на Грелб увисна и той се хвърли да търси прикритие зад една скала. Там седна, но целият трепереше. Джедаят бе жив и слизаше от планината. Това означаваше само едно. Дните на Грелб изтичаха. Джемба щеше да го убие, щом му видеше физиономията. А можеше да го умъртви бавно, просто за урок.

Не беше станал втори след Джемба, за да го победи един джедай. Беше работил толкова усилено! Всички убийства, всички мъчения на невинни, цялата печалба – не трябваше да отидат напразно.

Налагаше се сам да убие джедая, преди Куай-Гон да достигне пещерите и преди Джемба да го види.

Възможно най-бързо Грелб започна да лази между скалите.

Глава 20

В пещерите арконяните бързо линееха. Техните биолуминисцентни очи потъмняваха като гаснещи въглини.

Наблизо Клат'Ха и няколко други човеци помагаша на изтощените арконянци. Тя изглеждаше изпита и съсипана. Наистина не можеха да направят нищо за арконяните, освен да се погрижат да им е удобно.

Си Триймба не беше помръдвал от часове. Той прошепна на Оби-Уан, че пести силите си. И все пак Оби-Уан предполагаше, че приятелят му е твърде слаб, за да се движи.

Оби-Уан беше отчаян. Мразеше да седи безучастно, без да може да помогне, докато приятелят му бавно умираше. Много пъти беше помислял да изтича навън, за да намери Куай-Гон. Но той възпря подтика си. Трябваше да остане до приятеля си и да го защитава.

В отчаянието си Оби-Уан положи чело върху коленете си. Втренчи се в пода на пещерата. Какъв бе смисълът на цялото джедайско обучение? Не се беше чувствал толкова безпомощен. Нищо, научено от него, нищо, казано му от Йода, не го беше подготвило за този момент. Беше стигнал до края на всичко – вяра, надежда, самоувереност. Беше се провалил. Цял живот щеше да си спомня това – този най-черен миг.

Най-черен миг...

Един спомен се събуди у Оби-Уан. Той си припомни позабравен разговор с Йода.

– Къде е границата? Как да разбере, когато стигна до нея? – беше попитал Оби-Уан. – Ако стигна до ръба, накъде да се обърна за помощ?

Точно тогава Йода му беше казал, че в мигове на крайна опасност, когато е направил всичко възможно, може да използва Силата, за да повика друг джедай.

– Близки трябва да сте – беше казал Йода. – Свързани.

Куай-Гон можеше да си мисли, че няма връзка между тях, но Оби-Уан беше длъжен да опита.

В тъмната пещера той се пресегна към Силата. Усети я да пулсира и засмука нейната енергия. Пресегна се със сетивата си на джедай, опитвайки се да усети присъствието на майстора. Но Оби-Уан беше още младеж и не умееше да контролира Силата така, както му се искаше. Затова той тихо изрече:

– Куай-Гон! Върни се незабавно! Скоро арконяните ще измрат без

дактил.

От входа на пещерата се дочу тежък подигравателен смях. Оби-Уан вдигна поглед. Беше повикал Куай-Гон с всичко, с което разполагаше, но вместо това беше раздразнил хътянина Джемба. За толкова му стигаха уменията.

Джемба се извиси над тях, огромното му туловище запуши входа на пещерата.

– Как се чувствате? Добре, надявам се – подигра се той. – Защото, ако не сте добре, имам дактил за продан. Дактил за нуждаещите се. Цената е животът ви. Тук разполагаме с известно количество, а останалото сме скрили на сигурно място.

Из цялата пещера арконяните започнаха да стенат. Някои легнаха по корем и запълзяха към хътянина заради дактила.

Отвращение изпълни Оби-Уан. Той скочи на крака.

– Престанете! – извика Оби-Уан.

Преди да се осъзнае, светлинният му меч беше навън. Той премина петдесет метра, прескачайки десетки изтощени арконянци, докато не се изправи пред звероподобния хътянин. Завъртя светлинния меч над главата си със заучено движение. Приличащият на охлюв хътянин се виждаше чудесно на тази светлина. Дузина други хътяни и уипхидянци изпълваха тунела зад него, но туловището на Джемба им пречеше да стрелят.

– Браво, браво! – изръмжа Джемба. – Радвам се да видя, че си смел дори когато учителят ти не е зад гърба ти!

– Върви си, Джемба – успя да промълви Оби-Уан.

Давеше се в гнева си и заради това гласът му се промени, трепереше комично.

Зад него застана Клат'Ха с изваден бластер.

– Той е прав. Тук не си добре дошъл.

– Много добре – изсумтя Джемба, – Щом искаш това. С радост ще оставя приятелите ти да умрат.

– Дай им дактила! – нареди Оби-Уан.

Той стисна светлинния си меч и усети как топлината загрява тежката дръжка. Острието жужеше във въздуха, а всеки един негов мускул се свиваше в желание да се хвърли напред и да размаха меча. Пот започна да се стича по лицето на Оби-Уан, когато прехапа устни.

– Не е ли впечатляващо?! – изгруктя Джемба на кохортата си. – Този тук не умее да използва Силата. Пише го в корабните дневници. Той е просто един фермер, изритан от Храма на джедаите.

Оби-Уан сподави гнева си от подигравката на Джемба. В продължение на няколко дълги секунди потърси в себе си спокойствие и мир. После си спомни думите на Куай-Гон. Не Джемба беше истинският враг, а гневът.

Най-накрая той намери спокойствието, което му беше нужно. Отвори сетивата си, за да докосне Силата. Сега вече я усещаше – около себе си, в Джемба, в скалите, в арконянциите, които линееха зад него. Той я усети и се отдаде на Силата.

– Куай-Гон! – извика с изненада момчето.

Така се беше концентрирал, докато викаше на помощ майстора джедай, че беше изумен, когато изневиделица почувства нещо друго – Куай-Гон викаше него на помощ.

– Джемба, махни се от пътя ми – каза Оби-Уан. – Куай-Гон е в беда!

– Ха! Ха! – изсмя се едрият хътянин. Той се запляска с ръце отстрани, сякаш смехът му носеше болка.

– Защо това не ме изненадва? Може би защото изпратих хората си да го убият.

Но не ставаше въпрос само за Куай-Гон. Заплахата висеше над всички тях. Куай-Гон не викаше за помощ. Той се опитваше да предупреди Оби-Уан.

– Не се шегувам, Джемба – предупреди Оби-Уан. – Грози ни опасност!

– Какво искаш да направя, малкият ми? – попита Джемба. – Да се наведе ли към обувките си, за да можеш да ме разсечеш? Хо-хо-хо! Този номер не минава при мен. Хътяните нямат крака!

Той печелеше време. Оби-Уан прелетя във въздуха и се приземи пред Джемба. Използвайки инерцията от скока си, той премина над главата на Джемба. Оби-Уан се приземи върху гърба му и хътянинът изстена.

– Предупредих те! – извика Оби-Уан, здраво стискайки светлинния си меч. После се спусна по опашката на Джемба и прелетя над главите на смаяните охранители уипхидянци.

Един уипхидянец стреля с бластера си по гърба на Оби-Уан, но Оби-Уан успя да завърти светлинния си меч назад и да отбие изстрела. Затича се през тунелите покрай изненаданите хътяни и уипхидянци. Желанието да открие Куай-Гон беше неудържимо. Бе учуден, че рицарят джедай го вика за помощ, че усеща връзка с него.

Зад него няколко уипхидянци издадоха бойни викове, но гласът на

Джемба се извиси над глъчката.

– Не! Оставете го на мен! Момчето е мое!

Глава 21

– Натам, приятелю мой – каза Куай-Гон на дрейгона. Той сочеше към пещерите. Десетте прохода към пещерата се намираха на единствен хълм, който отгоре изглеждаше като надупчен от червеи.

Куай-Гон с усилие се бореше да контролира съзнанието на дрейгона, за да го свали безопасно на земята. Беше разтревожен. Докъдето му стигаше погледът, виждаше само скупчили се край пещерите дрейгони. Крясъците им бяха оглушителни, докато общуваха един с друг.

Куай-Гон беше виждал гигантски дървета в Сребърната гора на мечтите на планетата Кюбинди. Дължината на листата им достигаше до дващест метра и когато окапваха през есента, се носеха в небето като огромни салове. Ето на това му напомняха дрейгоните. Те се спускаха от висините точно като листата в кюбиндинската гора.

Въпреки това, тези същества бяха смъртоносни. И подобно на Куай-Гон се бяха насочили към пещерите.

Със съзнанието си джедаят предупреди младия Оби-Уан за връхлитатата опасност. После замря, докато съществото се спусна надолу, близо до тесния ръб на пещерата. Куай-Гон прецени ускорението и скочи от гърба на звяра. Приземи се на ръба и запази равновесие, като се хвана с ръка за външната стена на пещерата. Дрейгонът отлетя с мек объркан крясък, с освободен от контрола мозък.

Куай-Гон беше направил две крачки към входа на пещерата, когато видя Оби-Уан да изтичва отвътре с високо вдигнат светлинен меч.

* * *

Оби-Уан се закова на място пред пещерата. С ужас се втренчи в небето.

Отначало си помисли, че това са само черни облаци. Но после осъзна, че хиляди дрейгони закриваха слънцето. Всички те се бяха насочили към пещерите.

Не беше изживявал такъв ужас в краткия си живот. Краката му се разтрепериха, а съзнанието му изведнъж беше завладяно от бяла пелена. Не знаеше какво да прави.

После забеляза, че Куай-Гон приближава към него. Заля го облекчение. Джедаят изглеждаше изтощен и ранен, а едното му рамо беше неподвижно. Въпреки всичко, той беше жив.

– Взехте ли дактила? – провикна се Оби-Уан.

Куай-Гон кимна.

– А арконянциите?

– Полуживи са. Вървете, Куай-Гон, аз ще пазя входа.

Оби-Уан очакваше, че Куай-Гон ще реши друго – че ще прати него в пещерата. Но майсторът джедай чисто и просто се вгледа в него за една десета от секундата. Оби-Уан забеляза уважение и одобрение в очите на майстора.

– Ще се върна – обеща Куай-Гон и бързо влезе в пещерата.

Само след мигове дрейгоните налетяха срещу Оби-уан. Светлинният му меч свистеше и изгаряше, жигосваше и разсичаше. Чудовищата ревяха от болка. Той се сражаваше много по-добре и по-могъщо, отколкото някога си е мислел, че може.

Но знаеше, че няма да отблъсне дрейгоните за дълго.

* * *

Куай-Гон изтича през пещерата покрай охраната от уипхидянци и хътяни, понесъл торбата с дактил.

Погледът му беше така решителен, че никой не посмя да го спре. Напротив, пазачите на Джемба се присвиха от страх, когато Куай-Гон, вече преполовил тунела, попадна на самия Джемба.

– Спри! – заповяда огромният хътянин. – Къде отиваш?

Куай-Гон изгледа Джемба с равен поглед.

– По-добре изпрати охраната си пред входа на пещерата – каза Куай-Гон. – В беда сме.

– Ха! – изсмя се Джемба. – Глупавият ти ученик вече опита да ни пробута този номер.

Изведнъж един дрейгон изрева близко до отвора на тунелите. Звукът беше зашеметяващ. Каменни късчета започнаха да падат от тавана.

– Започна се – равно изрече Куай-Гон.

С рамо напред си проправи път покрай огромния хътянин и се забърза, за да занесе дактила на арконянциите.

* * *

Грелб се промуши между две плоски скали и се затаи за момент. Държеше мощния бластер в ръката си, а очите му се бяха втренчили в пещерите. Беше изпуснал шанса да убие Куай-Гон Джин. Едрият джедай вече тичаше към пещерите. Но пък ученикът му охраняваше входа

на подземните галерии с изваден светлинен меч.

Той искаше майстора, но и ученикът щеше да му стигне засега.

Дрейгоните връхлитаха от висините на талази. Дори и Грелб се възхити на уменията на младия джедай. Светлинният му меч сечеше безспир, у момчето не се забелязваше никаква следа от умора. Щеше да е жалко да го убие.

Светкавица разсече небето. Дъжд заплющя по камъните над главата на Грелб. Имаше едно хубаво нещо, че се крие под скалите – поне беше сухо.

Той вдигна бластерната си пушка и опита да се прицели в младия джедай. Светлинният меч на момчето свистеше сред зверовете.

Грелб си помисли: „Сега ми трябва само един миг, за да стрелям. Само един...“.

Глава 22

Оби-Уан никога не си беше представял подобна битка. Не усещаше страх. Беше приел мисълта за смъртта, но бе в твърде неблагоприятно положение. Мислеше само как да защити арконяните. Не чувстваше гняв. Той не ненавиждаше гладните зверове, които не спираха да се спускат от почернялото небе.

Силата беше негов съюзник.

Усещаше, че тя го движи, че преминава през него и съществата. Той разсичаше и промушваше озъбени усти и остри нокти. Битката се превърна в танц за оцеляване.

Докато танцуваше, Оби-Уан се промени. Усети нежни пориви, които не беше чувствал досега. Виждаше атаките, преди да се случат. Мускулите на дрейгоните бяха ясно очертани и затова той можеше да долови всяко малко движение, което разкриваше следващия им ход. Около него лежаха множество умрели дрейгони. Той изцяло се отдаде на танца.

След няколко дълги минути Оби-Уан започна да отстъпва към входа на пещерата. Беше му хрумнало нещо. Ако можеше да убива съществата на самия вход на пещерата, телата им щяха да блокират отвора и така те щяха да се спасят.

Той си проправи път назад. Точно беше стигнал до входа, когато дочу познат смях.

– Много добре, малкият ми! – изкикоти се Джемба. Огромният хътянин излезе от сянката във вътрешността на пещерата. Държеше необичайно голяма бластерна пушка.

Оби-Уан открадна един миг, за да погледне към хътянина, докато три дрейгона се бяха скупчили пред входа на пещерата.

– Помогни ми! – извика Оби-Уан на Джемба, докато продължаваше да се сражава. За хътянина нямаше да е трудно да обстрелва летящите зверове. Оби-Уан знаеше, че хътянинът няма никакво желание да го спасява, но пък без съмнение искаше да спаси себе си.

– Разбира се – изкикоти се Джемба. – Ще ти помогна... да умреш. Той вдигна бластера си и се прицели.

* * *

Грелб се сгуши под скалата. Дрейгони лежаха в краката на Оби-

Уан. Момчето беше застанало пред входа на пещерата.

Хътянинът се изкиска тихичко. Той видя възможността и натисна спусъка на бластера. Бластерната светкавица проблесна, но за изумление на Грелб младият Оби-Уан я усети и се хвърли настрана. Изстрелът мина на косъм от него.

Грелб изрева от ярост и се приготви да стреля отново. Този път нямаше да пропусне. Но изведнъж усети как огромни зъби захапват опашката му.

Беше забравил предпазливостта, бе забравил да се крие. Един дрейгон го бе открил и преди Грелб да може да извика, чудовището го изтегли от прикритието му.

* * *

Оби-Уан стоеше задъхан. Беше усетил как Силата се бе раздвижила, когато бластерният изстрел се появи от нищото и профуча покрай главата му. Вероятно никой не беше по-изненадан от хътянина Джемба.

Лазерният изстрел срещна гърдите на огромния хътянин. За един безкрайно малък миг, не можейки да повярва, той се вгледа в раната си.

– Я виж! – изсмя се в ужас той.

Изпълнените му с учудване очи се взряха за миг в Оби-Уан. Удари гръм и проблесна светкавица. След това Джемба падна на разкаляната земя и издъхна.

Крясък на дрейгон привлече вниманието на Оби-Уан. Едва намери време да замахне със светлинния си меч към огромната гладна паст и да отскочи назад.

– Размина се на косъм, бих казал – отбеляза Куай-Гон зад гърба му. Светлинният му меч се активизира и засия в зелено. – Мисля си, че малко помощ няма да ти се отрази зле.

Глава 23

Оби-Уан Кеноби и Куай-Гон Джин се биеха рамо до рамо. Без да разменят и дума, знаеха кой кога и какъв ход ще направи. Когато Куай-Гон се придвижваше напред, Оби-Уан отскачаше назад, за да защити фланга му. Когато Оби-Уан се впускаше надясно, Куай-Гон пазеше лявата му страна.

Клат'Ха се присъедини към тях, хванала по един бластер във всяка ръка, а един резервен висеше на бедрото ѝ. Куай-Гон и Клат'Ха бързо разпределиха дактила сред арконяните, за да отидат и да отбраняват скривалището. Си Триймба и група арконянци отблъскваха всеки дрейгон, осмелил се да достигне до отвора.

Планът на Оби-Уан даваше плодове. Телата на чудовищата се трупаха пред входа и го блокираха. Оби-Уан, Куай-Гон и Клат'Ха оставиха малък охранителен отряд и се насочиха към входа на съседната пещера. Битката започна отново.

Преди да умре, Джемба беше заповядал на уипхидяните и хътяните от корпорацията „Офуърлд“ да защитават пещерата, където се бяха събрали. Той ги инструктира да стрелят от скалите пред пещерата. Това беше губеща стратегия. Стотици миньори бяха загинали. Накрая Оби-Уан и Куай-Гон ги убедиха да водят битката от входа на пещерата, за да използват телата на дрейгоните като щит.

Миньорите на „Офуърлд“ и джедаите с всички сили пазеха входа на пещерата, но създанията прокопаваха нови тунели в скалите и така атакуваха миньорите отгоре и в гръб. Точно тук арконяните бяха много полезни. До вечерта всички хътяни и уипхидянци разбраха, че арконяните не са страхливци. Те бяха същества, родени в пещери и тъмнина, и когато се наложи да се сражават за своето благо, доказаха, че са безстрашни и хитри.

Никой дрейгон, който беше пробил тунел през тавана, не изненада арконяните. Наистина, арконяните бяха толкова неустрашими, че накрая уипхидяните и хътяните се оттеглиха и оставиха битката само на тях.

Малко преди да падне нощта, Оби-Уан и Куай-Гон все още се биеха пред входа на последната пещера. Дим заизлиза от устата на чудовищата, докато издаваха пронизителни крясъци в сумрачното небе. Но крясъците вече не бяха бойни викове. Изведнъж оцелелите от ятото

изреваха и литнаха във въздуха. Дрейгоните обиколиха острова два пъти, после отлетяха победени.

Когато накъсани възклицания се чува от оцелелите хътяни и уипхидянци, Оби-Уан си помисли, че това са просто възклицания от облекчение. Но когато един едър уипхидянец излезе от пещерата и малко грубичко го потупа по гърба, когато хътяните се насъбраха около него и започнаха да пляскаят с ръце, Оби-Уан осъзна, че това не бяха възгласи на облекчение. Бившите врагове поздравяваха джедаите.

По-късно, когато заедно с Куай-Гон отидоха в отделението на Джемба, за да вземат скрития дактил, никой не се опита да ги спре.

* * *

Заради заповедите на Джемба над триста миньори на „Офуърлд“ бяха убити в битката. Осемдесет и седем арконянци бяха загубили живота си. Пещерите се изпълниха с тъжния напев на арконяниците.

Оби-Уан наблюдаваше как неговият приятел тъжи заедно с другите арконянци. Беше дошъл мигът, в който Си Триймба трябваше да бъде със своя народ. Оби-Уан постави ръка на рамото му и леко го стисна, после се отдалечи.

Работната сила на миньорите беше намалала почти два пъти. Докато арконяниците оплакваха жертвите, Клат'Ха планираше бъдещето им. Тя отиде при един от бригадирите на Джемба – хътянин на име Агаба, и му каза:

- Агаба, искам да наема теб и работниците ти.
- Кой по точно? – подозрително попита Агаба.
- Всички – отвърна му тя. – Ще си ръководител на тези работници временно, докато стигнем Бендомиър. Ще откупи договорите ви.
- И после какво? – попита Агаба. Хитра искрица се промъкна в погледа му, докато размишляваше как може да измъкне печалба.
- Ще предложи на всички ви да работите за нашата миньорска компания – каза Клат'Ха. – Ние поделяме печалбите, затова всичко зависи от вашето решение. Помисли. Като стигнем на Бендомиър, шефовете ти ще те понижат, ще ти сложат някой началник. Това е твоят шанс да избягаш от „Офуърлд Майнинг“, да се хванеш на прилична работа, която е добре платена, и то за дълъг период.

Агаба облиза устни и се заозърта наоколо като приклепен в ъгъла джауа.

– Договорите ни няма да се евтини – започна той. – Бих казал, например, две хиляди на работник.

– Каквито и пари да ти дам – парира го Клат'Ха, – ще отидат в джобовете на шефовете ти. Затова ти правя едно по-добро предложение. Ще ти дам по двадесет на работник и лична премия от двадесет хиляди само защото си подписал с мен.

Очите на Агаба се разшириха от удоволствие. Клат'Ха знаеше къде да натисне. Агаба щеше да приеме сделката от алчност. Но за сметка на това работниците щяха да получат свободата си.

Глава 24

Куай-Гон знаеше кога трябва да признае, че е сгрешил. Беше подценил Оби-Уан Кеноби.

Корабът бе почти готов. Бяха решили да тръгнат на зазоряване. Куай-Гон излезе от звездолета, за да погледне за последен път огромното море. Нужно му беше време, за да размишлява над случилото се.

Прибоят се блъскаше в скалите около него, докато той се вираше в многоцветните луни на планетата, които вече бяха започнали да избледняват на светлината на утрото. Той се замисли върху думите на Йода.

– Собствен живот ние не живеем. Ако ученик няма да избере, тогава с времето съдбата ще ти избере.

Куай-Гон все още не беше сигурен дали съдбата бе посочила Оби-Уан за негов падауан и дали не ги беше събрала заедно само заради това необикновено приключение. Той прие за съвпадение факта, че и той, и Оби-Уан Кеноби пътуват за Бендомиър. Все пак Йода беше изпратил момчето на Бендомиър, а заповедите на Куай-Гон идваха от Сената, от самия Върховен канцлер! Беше невероятно Йода и Върховният канцлер да са изплели тази мрежа заедно.

Но всичко това се беше случило.

И двамата пътуваха за Бендомиър, а Куай-Гон имаше тревожно чувство за тази мисия.

Съществуваше и нещо друго. Никак не беше лесно един джедай да докосне съзнанието на друг. Това беше нещо лично, като между най-близки приятели. Или между рицар и неговия падауан.

За пръв път от дълго време Куай-Гон не знаеше как да постъпи.

– Несигурна когато е пътеката, по-добре да изчакаш, така е – често му беше повтарял Йода.

Сега можеше да използва този съвет, макар да подозираше, че Йода би предпочел да приеме противоположното решение. Нямахше да предложи на Оби-Уан да стане негов падауан. Щеше да изчака.

И щеше да наблюдава. Двамата имаха различни задачи на Бендомиър, но той нямахше да отделя поглед от Оби-Уан. Една мисия не беше достатъчна, за да се изпита момчето. Щеше да има още. Само тогава Куай-Гон би могъл да каже доколко Оби-Уан е подходящ за джедай. Бендомиър щеше да го изпита, защото Оби-Уан не харесваше поставената му задача.

Куай-Гон се усмихна. Трябваше да признае, че момчето не е фермер. Беше предопределено за по-различни неща. Но дали пътят му щеше да пресече този на Куай-Гон, все още не се знаеше.

Докато не узнаеше, нямаше да избира. Момчето трябваше да е много силно, за да разпръсне сянката на предшественика си. А Занатос хвърляше дълга, черна сянка.

Куай-Гон обърна гръб на скалистия бряг и се запъти обратно към кораба. Да, щеше да наблюдава Оби-Уан.

Освен това имаше усещането, че съдбата щеше да му даде още един шанс.

Куай-Гон премина през лабиринта на коридорите в кораба и стигна до каютата на Оби-Уан. Почука на вратата.

– Влез! – извика Оби-Уан.

Момчето седеше с кръстосани крака на леглото, загледало в планинските височини.

– С радост ще напусна това място – каза Оби-Уан вместо приветствие. – Твърде много смърт видях тук.

– Добре се справи – каза Куай-Гон. – Усетих как Силата се раздвигва в теб.

– Беше... изумително – тихо изрече Оби-Уан. – Мислех, че съм прозрял мощта ѝ. Но сега разбирам, че съм видял само една част. Годици наред се смятах за достоен. Но чак когато Силата ме изпълни, осъзнах колко недостоен съм за нея.

Оби-Уан се обърна към Куай-Гон. Погледът му потърси лицето на джедая.

– Разбирате ли за какво говоря?

Куай-Гон се усмихна:

– Учиш се. И да, разбирам те.

Тишината застана между тях, но това беше успокоителна тишина. Преди Куай-Гон сякаш чуваше молбата, която Оби-Уан се бореше да съдържи. Но сега той усети само приемане на чувствата на Оби-Уан и на собствената си съдба. Още една победа за момчето. Той беше впечатлен.

– Утре би трябвало да стигнем целта си – отбеляза Куай-Гон. – Боя се, че на Бендомиър ме очаква неприятна задача.

Оби-Уан срещна погледа му. В тъмните му очи се четеше тревога. Но под това Куай-Гон усети неговата сила.

– Зная – изрече Оби-Уан. – И аз го усещам.

Послеслов

Оби-Уан беше израснал в храма на джедаите на планетата Корусант – свят, изпълнен с хора, свят, покрит с небостъргачи.

Когато „Монумент“ навлезе в атмосферата на Бендомиър, Оби-Уан се впечатли от джунглите и равнините, от огромните площи не застроена земя и от обширното море. Не беше си представял, че може да има толкова не облагородени територии на една планета.

Космодрумът на Бендомиър се състоеше от една неголяма сграда и хангар, който едва побираше товарен кораб с размерите на „Монумент“. Оби-Уан последва Куай-Гон, който слезе от звездолета.

Един планетарен полицаи ги очакваше. Когато забележа Куай-Гон, той се забърза към него.

– Добре дошли. Моята служба, разбира се, е на ваше разположение.

Куай-Гон кимна с глава.

– Можете ли да ми кажете за какво става дума? Върховният канцлер спомена, че сте помолили за помощ – конкретно моята.

– Може би това ще обясни всичко – каза полицаят.

Той връчи на Куай-Гон един плик. Джедаят го отвори и извади сгънатата бележка. Докато я четеше, лицето му пребледня, а дишането му се учести.

Оби-Уан прочете бележката през рамото на Куай-Гон. В нея пишеше само: „С нетърпение очаквах този ден“. Бележката беше подписана от човек на име Занатос.

КРАЙ

© 1999 Дейв Уолвъртън
© 1999 Георги Добрев, превод от английски

Dave Wolverton
The Rising Force, 1999

Преписал – evgenidb

В този препис са оправени някои грешки от оригиналното българско издание. Ако успеете да намерите официалната книга, няма да е зле да я купите, защото по-удобно се чете. И да не забравите да ми кажете откъде мога да я купя.

evgenidb

Публикация:

Star Wars: Jedi Apprentice – The Rising Force
Scholastic Inc., USA 1999

Официален сайт на Star Wars – <http://www.starwars.com>

Дейв Уолвъртън

STAR WARS: Ученик на джедая – Силата
Издателство „Егмонт България“, 1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
Отпечатано в „Балкан прес“ АД, София, 1999
Цена на българското издание 1,99 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3059>]